

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

เอกสารที่ยังไม่ตีพิมพ์

จดหมายเหตุแห่งชาติ, กอ.ก.ต.91/3 รัฐบาลต่าง ๆ ลงนามในความตกลงเกี่ยว

กับการพิจารณา และลงโทษอาชญากรรมสงคราม (พ.ศ. 2489).

____. สบ.10/45 เรื่องคำไว้อาลัย พลเอกจรรยา รัตนกุล เสรีเริงฤทธิ์ (21 ธันวาคม 2516).

____. สบ.9.2.1/เล่ม 2 หนังสือพิมพ์ฉบับปฐมฤกษ์ (พ.ศ. 2475-2490).

____. สบ.9.2.1/เล่ม 4 หนังสือพิมพ์ วารสาร นิตยสาร ฉบับปฐมฤกษ์ (พ.ศ. 2479-2490).

____. สบ.9.2.1/เล่ม 7 หนังสือพิมพ์ฉบับปฐมฤกษ์ (พ.ศ. 2488-2489).✓

____. สบ.9.2.1/เล่ม 8 หนังสือพิมพ์ วารสาร นิตยสาร ฉบับปฐมฤกษ์ (พ.ศ. 2489-2491).

____. สบ.9.2.3/6 ข่าวเหตุการณ์ด้านการเมือง (พ.ศ. 2483-2490).

____. (2) สร.0201.18.2/4 สำนักโคสนาคัดและตัดข่าวหนังสือพิมพ์ (มิถุนายน 2481-29 มีนาคม 2489).✓

____. (2) สร.0201.18.2/5 สำนักงานโฆษณาการคัดและตัดข่าวหนังสือพิมพ์ (2 เมษายน 2489-30 กันยายน 2492).

____. (2) สร.0201.98/58 เรื่องกรรมการและที่ปรึกษาคณะกรรมการตามพระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม (9 ตุลาคม 2488 - 21 กุมภาพันธ์ 2489).

____. (2) สร.0201.98/59 หลวงวิจิตรวาทการต้องหาเป็นอาชญากรรมสงคราม (18-20 ตุลาคม 2488).

____. (2) สร.0201.98/60 เบ็ดเตล็ดเรื่องอาชญากรรมสงคราม (20 ตุลาคม 2488 - 5 เมษายน 2489).✓

____. (2) สร.0201.98/65 ความตกลงสันติภาพระหว่างไทยกับออสเตรเลีย

- (2 มีนาคม - 7 ตุลาคม 2489).
- จดหมายเหตุแห่งชาติ, กอง. (2) สร.0201.98.4/9 ข้อตกลงระหว่างไทยกับ
ทางการทหารสหประชาชาติ ที่เมืองแคนดี (15 ตุลาคม 2488 - 11
กรกฎาคม 2489).
- ____. (2) สร.0201.98.4/16 ความร่วมมือกับพันธมิตรภายหลังการตกลง
เรื่องสัญญาสมบรูณ์แบบแล้ว (5 กรกฎาคม - 11 ตุลาคม 2489).
- ต่างประเทศ, กระทรวง. กองบรรณสาร. WW 2/3:2 (1) การปฏิบัติการของ
กองทหารสหประชาชาติ (พ.ศ. 2488).
- ____. WW 2/3:2 (30) การปฏิบัติในเรื่องคดีเกี่ยวกับสหประชาชาติ (พ.ศ.
2489).
- ____. WW 2/3:3 (1) ประกาศสันติภาพ (พ.ศ. 2488).
- ____. WW 2/3:3 (4) การเจรจาเลิกสถานะสงครามกับบริเตนใหญ่และอินเดีย
(พ.ศ. 2490).
- ____. WW 2/3:4 (1) อาชญากรรมสงคราม (กรมการเมือง).
- ____. WW 2/3:4 (5) การพิจารณายกเลิกพระราชบัญญัติอาชญากรรม
พ.ศ. 2488 (พ.ศ. 2494).
- ____. เบ็ดเตล็ด แฟ้มที่ 28 (1) บันทึกของปลัดกระทรวง (พ.ศ. 2489).
- ยุติธรรม, กระทรวง. กองการเจ้าหน้าที่. สมุดประจำตัวข้าราชการของพระนาง
ปรีชา (เอี่ยม นิติน).
- ____. สมุดประจำตัวข้าราชการของพระมณูภันย์วิมลสาร (มณูภันย์ หลีละเมียร).
- ____. สมุดประจำตัวข้าราชการของพระยาศรรณบัณฑิตสิทธิศฤงคาร (บุญจวน
บุญปาน).
- ____. สมุดประจำตัวข้าราชการของพระยาลัดพลีธรรมประคัลภ์ (วงศ์ ลัดพลี).
- ____. สมุดประจำตัวข้าราชการของพระยาเลขาภิธรรมวิทักษ์ (เหยียน เลขะ
วณิช).
- ____. สมุดประจำตัวข้าราชการของหลวงจัญญเนติศาสตร์ (จัญญ โปษยานนท์).
- ____. งานเก็บเอกสาร. เรื่องที่ 1 แฟ้มที่ 22 แผนกฎีกา เรื่องศาลฎีการายงาน
เรื่อง จอมพลแปลก พิบูลสงคราม พลโทหลวงเสรีเริงฤทธิ์ และพลตรี
ประยูร ภมรมนตรี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรประเภท 2 ถูกฟ้องฐานเป็น
อาชญากรรมสงคราม (พ.ศ. 2489).

ยุติธรรม, กระทรวง. งานเก็บเอกสาร. เรื่องที่ 199 แฟ้มที่ 12 ก. แผนกเบ็ดเตล็ด เรื่องสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎรขอสำเนาคำพิพากษาฎีกาในคดีอาชญากรรมสงครา(พ.ศ.2489).

..... เรื่องที่ 200 แฟ้มที่ 12 ก. แผนกเบ็ดเตล็ด เรื่องคณะกรรมการอาชญากรรมสงคราขอให้นายสรรค์ สุชาติวุฒิ ผู้พิพากษากฎจนบุรี ไปให้การเป็นพยานในกรณีอาชญากรรมสงคราที่ศาลฎีกา (พ.ศ.2489).

เอกสารที่ตีพิมพ์แล้ว

หนังสือ

กนต์ธีร์ ศุภมงคล. การวิเทศบายของไทย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2527.

กมล รักตะประณะ แปล. วันวิภฤติ. คณะวิจัยสงครามแปซิฟิก รวบรวม. กรุงเทพมหานคร: เจริญวิทย์การพิมพ์, 2532.

กอบแก้ว สุวรรณทัต-เพียร. นโยบายต่างประเทศของรัฐบาลนิบูลสงคราม พ.ศ. 2481-2487. กรุงเทพมหานคร: สถาบันไทยคดีศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2532.

กาจ กาจสงคราม. เรื่องกำลังและอำนาจของประเทศชาติ. พระนคร: โรงพิมพ์ บริษัทรัฐภักดี จำกัด, 2492.

คมกริช วัฒนเสถียร. ประมวลกฎหมายวิพิจารณาความแพ่ง พร้อมด้วย คำพิพากษาฎีกา (2478-2505). พิมพ์ครั้งที่ 2. พระนคร: การพิมพ์พระนคร, 2506.

คำให้การต่อศาลอาชญากรรมสงคราของพระวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าอาทิตย์ทิพอาภา และนายทวี บุญยเกตุ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จิรวรรณนุสรณ์, 2526.

คำให้การเป็นพยานต่อศาลอาชญากรรมสงครา ของ นายปรีดี พนมยงค์ ต่อกรณีพระสารสาตร์พลขันธ์ ตกเป็นจำเลยในคดีอาชญากรรมสงคราและคำให้การต่อคณะกรรมการอาชญากรรมสงคราของ พล.อ.อดุล อดุลเดชจรัส. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จิรวรรณนุสรณ์, มปป.

จดหมายของนายปรีดี พนมยงค์ ถึงพระพิศาลสุขุมวิท เรื่องหนังสือจดหมายเหตุของเสรีไทยเกี่ยวกับปฏิบัติการในแคนดี นิวเดลี และสหรัฐอเมริกา. กรุงเทพมหานคร:

- เทพมหานคร: อมรินทร์การพิมพ์, 2522.
- จรรยา กุวานนท์. ชีวิตการต่อสู้ของจอมพลป. พิบูลสงคราม. พระนคร: สำนักพิมพ์
สุปราณี, 2495.
- จันทร์รา บุรณฤกษ์ และปิยนาท บุณนาค. รายงานผลการวิจัยการศึกษาผลกระทบ
ทางการเมืองจากความสัมพันธ์ไทย-สหรัฐอเมริกา (พ.ศ.2463-2506).
รายงานผลการวิจัยทุนรัชดาภิเษกสมโภช จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521.
- ชลอ ศรีศรากร. สันติบาลใต้ดิน. พระนคร: สำนักพิมพ์อุดม, 2488.
- ชาญวิทย์ เกษตรศิริ และเพิ่มพล โพธิ์เพิ่มเหม. บรรณาธิการ. ปริทัศน์พมยงค์: ชีวิต
งาน และธรรมศาสตร์. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์, 2529.
- ชีวประวัติของพล.อ.หลวงหาญสงคราม. อนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ พล.อ.
หลวงหาญสงคราม. พระนคร: สำนักพิมพ์คิวพร, 2512.
- ชนม์สวัสดิ์ ชมพูนุก, ม.ร.ว. ประวัติศาสตร์สงครามโลกครั้งที่ 2. พระนคร:
สำนักพิมพ์พิทยาคาร, 2515.
- ดิเรก ชัยนาม. ไทยกับสงครามโลกครั้งที่ 2. 2 เล่ม. พิมพ์ครั้งที่ 2. พระนคร:
สำนักพิมพ์แพรวพิทยา, 2510.
- _____. รวมปาฐกถา ชุดล่าสุด. พระนคร: สำนักพิมพ์ศึกษิตสยาม, 2512.
- แถมสุข นุ่มนนท์. การเมืองและการต่างประเทศในประวัติศาสตร์ไทย. กรุงเทพ
มหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2524.
- _____. เมืองไทยสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์
อนาคต, 2521.
- ทวี จุลละทรัพย์. ชาติอยู่เหนือสิ่งใด. กรุงเทพมหานคร: วรุณการพิมพ์, 2517.
- ทวี อีระวงศ์เสรี. สัมพันธ์ภาพทางการเมืองระหว่างไทยกับญี่ปุ่น. กรุงเทพมหา
นคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2524.
- ทักษ์ เฉลิมเตียรณ. การเมืองระบบพ่อขุนอุปถัมภ์แบบเผด็จการ. แปลโดย พรรณี
ฉัตรพลรักษ์ และม.ร.ว.ประกายทอง สิริสุข. กรุงเทพมหานคร: สำนัก
พิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2526.
- ที่ระลึกในงานพระราชทานเพลิงศพ พล.อ. พล.ร.อ. พล.อ.อ.มังกร พรหมโยธี.
พระนคร: โรงพิมพ์กรมสรรพสามิต, 2509.
- โทชิฮารุ โยชิกาวา. รัฐบาลจอมพลป. พิบูลสงคราม และสงครามแปซิฟิก. แปล

- โดย อาทร พึ่งธรรมสาร. กรุงเทพมหานคร: โครงการแปลไทย-ญี่ปุ่น
มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์, 2528.
- นรกิจอนุสรณ์. อนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ ศจ.หลวงนรกิจบริหาร (แดง
กนิษฐสุต). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่น, 2520.
- นักข่าวแห่งประเทศไทย, สมาคม. รวบรวมและจัดพิมพ์. เบื้องแรกประชาธิปไตย.
พระนคร: มิตรนราการพิมพ์, 2516.
- นากามูระ, อาเคโตะ. โอโตเตะ โนะ ชิเรอิ คัน. แปลโดย เอจิ มุราชิม่า และ
นครินทร์ เมฆไตรรัตน์ (เอกสารอัสสึนา).
- เนตร เขมโยธิน, พลเอก. ชีวิตนายพล. พิมพ์ครั้งที่ 2. พระนคร: สำนักพิมพ์
เกษมบรรณกิจ, 2510.
- _____ . งานใต้ดินของพันเอกโยธี. เล่ม 3. พระนคร: สำนักพิมพ์เกษม
บรรณกิจ, 2510.
- ประกอบ ประพันธ์ในตัวพิมพ์. คำอธิบายกฎหมายระหว่างประเทศแผนกคดีบุคคลและ
คดีอาญา (ตอนที่ 2 แผนกคดีอาญา). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหา
วิทยาลัยรามคำแหง, 2520.
- ประชุมพงศาวดาร ภาคที่ 39 เรื่อง จดหมายเหตุของคณะบาทหลวงฝรั่งเศส. พิมพ์
เป็นที่ระลึกในงานฌาปนกิจศพนายวินช ปานะนนท์ ณ เมรุวัดเทพศิรินทรา
วาส 27 มีนาคม 2490. มปท., มปป.
- ประยูท สิทธิพันธ์. ประวัติการเมืองไทย. พระนคร: สำนักพิมพ์นครชน, 2511.
- ประยูร ภมรมนตรี. ชีวิต 5 แผ่นดินของข้าพเจ้า. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์
บรรณกิจ, 2518.
- _____ . ชีวิต 5 แผ่นดินของข้าพเจ้า. จัดพิมพ์เนื่องในงานพระราชทาน
เพลิงศพพลโทประยูร ภมรมนตรี. กรุงเทพมหานคร: บพิธการพิมพ์,
2525.
- ประวัติของฉันท. พิมพ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ พลโทบัญญัติ เทพหัสดิน ณ อยุธยา.
กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2519.
- ประเสริฐ ปัทมสุคนธ์, ผู้รวบรวม. รัฐสภาไทยในรอบสี่สิบสองปี (2475-2517).
พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ช. ชุมนุมช่าง, 2517.
- ปรีดี พนมยงค์. จดหมายเหตุจากหัวหน้าเสรีไทย (เกี่ยวกับปฏิบัติการใน แคนตี นิว
เดลฮี สหรัฐอเมริกา และอื่น ๆ). กรุงเทพมหานคร: นิลนารการพิมพ์,

2531.

ปรีดี พนมยงค์. บางเรื่องเกี่ยวกับการก่อตั้งคณะราษฎรและระบบประชาธิปไตย.
พระนคร: โรงพิมพ์นิติเวช, 2515.

..... . ปรีดี พนมยงค์ กับสังคมไทย (รวมข้อเขียนของปรีดี พนมยงค์).
กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2526.

พิมพ์เป็นอนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพพลเรือตรีสังวรยุทธกิจ (สังวร สุวรรณ
ชีพ). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, 2516.

พิศาลสุขุมวิท, พระ. (ประสพ สุขุม). จดหมายเหตุของเสรีไทย เกี่ยวกับปฏิบัติการ
การในแคนาดา นิวเดลี และสหรัฐอเมริกา ระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2.
กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ไทยเชชม, 2522.

ไพโรจน์ ชัยนาม. รัฐธรรมนูญ บทกฎหมายและเอกสารสำคัญในทางการเมืองของ
ประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
2519.

ฟรีเพรสส์, นามแฝง. นักรการเมืองสามก๊ก. เล่ม 1. พระนคร: สำนักพิมพ์ศิลปะ
บรรณาการ, 2511.

โกคิน พลกุล. ปัญหาและข้อคิดบางเรื่องจากรัฐธรรมนูญไทย. กรุงเทพมหานคร:
โครงการนโยบายสาธารณะ สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย, 2529.

มอเรลล์, เดวิด และกอนเนอร์, ริชาร์ด. ประวัติทางการเมืองของ ดร.ปรีดี
พนมยงค์. ศรีอยุธยา บำรุงพงศ์ แปลและเรียบเรียง. กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์ดอกหญ้า, มปป.

แมน มนต์เมศร์. บันทึกอดีตนักการเมือง. กรุงเทพมหานคร: จินตาสานการพิมพ์,
2524.

รอง ศยามานนท์. ประวัติศาสตร์ไทยในระบอบรัฐธรรมนูญ. กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2520.

ราชกิจจานุเบกษา. พ.ศ. 2487-2489. และ 2510.

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร (สามัญ) สมัยที่ 2 ชุดที่ 2 พ.ศ. 2487.

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร (สามัญ) สมัยที่ 2 ชุดที่ 3 พ.ศ. 2488.

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร (สามัญ) สมัยที่ 2 ชุดที่ 4 พ.ศ. 2489.

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร (สามัญ) ชุดที่ 1 พ.ศ. 2490.

รายงานการประชุมสภาร่างรัฐธรรมนูญ (ทำหน้าที่นิติบัญญัติ). เล่มที่ 10 ครั้งที่ 226

- ถึง ครั้งที่ 248 พ.ศ. 2510.
- เลื่อน ศราภยวานิช. 10,000 ไมล์ของข้าพเจ้า. พระนคร: สำนักพิมพ์ศราภย,
2512.
- วิจิตรวาทการอนุสรณ์. เล่ม 2. พระนคร: รัชดารมภ์การพิมพ์และหล่อตัวพิมพ์
มปป.
- วิเทศกรณีย์, นามแฝง. ไทยกับสถานะการณ์สงครามโลกครั้งที่ 2. พระนคร:
สำนักพิมพ์ศิลปาบรรณาคาร, 2511.
- วิชณุ เครืองาม. กฎหมายรัฐธรรมนูญ. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนัก
พิมพ์นิติบรรณการ, 2523.
- ศูนย์บริการทางวิชาการและกฎหมาย, รวบรวม. ความเป็นมาของคณะตุลาการรัฐ
ธรรมนูญ. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา, มปป.
- สยามใหม่, กองบรรณาธิการ. ปรีดี พนมยงค์ รัฐบุรุษผู้ไร้แผ่นดิน. กรุงเทพมหา
นคร: สำนักพิมพ์อาทิตย์, 2526.
- สอาด นาวิเจริญ, บรรณาธิการ. คำพิพากษาศาลฎีกา พ.ศ.2489. พิมพ์ครั้งที่ 2.
พระนคร: โรงพิมพ์ตีรณสาร, 2495.
- สังข์ พัดโนทัย. ความนึกในกรงขัง. พระนคร: สำนักพิมพ์คลังวิทยา, 2499.
- สุพจน์ ด้านตระกูล, รวบรวม. นายปรีดี พนมยงค์ เล่าเรื่องขบวนการเสรีไทย.
กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์จักรวรรดินุสรณ์, มปป.
- สิริ เปรมจิตต์. ชีวิตและงานของ พล.ร.ต.ถวัลย์ ธำรงนาวาสวัสดิ์ อดีตนายกรัฐ
มนตรี"สิ้นทอง". กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แสงธรรม, 2520.
- สิริรัตน์ เรืองวงศ์वार. ประวัติศาสตร์การเมืองไทยตั้งแต่เปลี่ยนแปลงการปกครอง
พ.ศ.2475 จนถึงปัจจุบัน. กรุงเทพมหานคร: สหบุรภาพการพิมพ์, 2525.
- สุชิน ตันติกุล. รัฐประหาร พ.ศ.2490. กรุงเทพมหานคร: สมาคมสังคมศาสตร์
แห่งประเทศไทย, 2515.
- สุเทพ อรรถากร. กฎหมายระหว่างประเทศและการเมืองระหว่างประเทศ นฤติกรรม
และเอกสาร. เล่ม 2 (ภาคสงคราม กรณีพิพาท และความเป็นกลาง).
กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2516.
- เสนีย์ ปราโมช, ม.ร.ว. ชุมนุมวรรณคดีทางการเมือง. พระนคร: สำนักพิมพ์
ไทยวัฒนาพานิช, 2511.
- ไสว สุทธิพิทักษ์. ดร.ปรีดี พนมยงค์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: บพิธ

การพิมพ์ , 2526.

- อ. พิบูลสงคราม. จอมพล ป.พิบูลสงคราม. เล่ม 1,3,4. กรุงเทพมหานคร:
โรงพิมพ์มนตรี, 2518.
- อนุสรณ์งานฌาปนกิจศพ ดร.ทวี ตะเวทีกุล. พระนคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรม
ศาสตร์, 2510.
- อนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพ จอมพลพิน รณอากาศ ฤทธาคณี. กรุงเทพมหานคร:
กองโรงพิมพ์กรมสารบรรณทหารอากาศ, 2530.
- อนุสรณ์เนื่องในงานพระราชทานเพลิงศพ คุณหญิงเลขา อภัยวงศ์. กรุงเทพมหานคร:
โรงพิมพ์ ป.สัมพันธ์พาณิชย์, 2526.
- อนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ พันตรีควง อภัยวงศ์. พระนคร: โรงพิมพ์ไทย
สัมพันธ์, 2511.
- อนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ พลตำรวจเอก อตุล อตุลเดชจรัส. พระนคร:
โรงพิมพ์ตำรวจ, 2513.
- อนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ พลเอกจรรยา รัตนกุล เสรีเริงฤทธิ์. กรุงเทพ
มหานคร: โรงพิมพ์เอ็ดสัน เพลส โปรดักส์ จำกัด, 2526.
- อนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ พลเอกเนตร เขมะโยธิน. กรุงเทพมหานคร:
โรงพิมพ์มหามกุฏราชวิทยาลัย, 2528.
- อนุสรณ์ในงานพระราชทานเพลิงศพ อำมาตย์เอก พระมณูภาณวิมลศาสตร์ (ชม
จามรมาน). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์อักษรประเสริฐ, 2522.
- อนุสรณ์ในงานเสด็จพระราชทานเพลิงศพ ท่านผู้หญิงละเอียด พิบูลสงคราม. พิมพ์ครั้งที่
ที่ 2. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์การพิมพ์, 2527.
- อนุสรณ์พลเอกจิร วิจิตสงคราม. กรุงเทพมหานคร: ดำรงการพิมพ์, 2522.
- อนุสรณ์ศาสตราจารย์ดิเรก ชัยนาม. (พิมพ์เป็นบรรณาธิการในงานพระราชทานเพลิง
ศพนายดิเรก ชัยนาม). พระนคร: โรงพิมพ์พระจันทร์, 2510.

วิทยานิพนธ์

- จักเรศ นิตยาคม, ร้อยโท. "การควบคุมไม่ให้กฎหมายขัดรัฐธรรมนูญในประเทศไทย."
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาการปกครอง บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.
- ฉัตรทิพย์ นาถสุภา. "นุเรมเบิก: อาชญากรรมสงครามนาซีกับกฎหมายระหว่างประเทศ."

- วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ แผนกวิชาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2507.
- ชาติตรี ฤทธารมย์. "นโยบายต่างประเทศของประเทศไทย (2488-2497)." วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบริหารธุรกิจ แผนกวิชาความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511.
- เทียมจันทร์ อ้าแหว. "บทบาททางการเมืองและการปกครองของจอมพล. ปิบูลสงคราม." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ แผนกวิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521.
- ธงชัย พึ่งกันไทย. "ลัทธิคอมมิวนิสต์และนโยบายต่อต้านของรัฐบาลไทย พ.ศ. 2468 - 2500." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ แผนกวิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521.
- ประชัน รักพงษ์. "การศึกษาบทบาททางการเมืองในระบบรัฐสภาของรัฐบาลทหารและรัฐบาลพลเรือนในประเทศไทย (พ.ศ. 2481 - 2500)." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ แผนกวิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520.
- ประภาพรพรรณ อุดมจรรยา. "กฎหมายไม่มีผลย้อนหลัง." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ แผนกวิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2521.
- ปรีดา ผูกพันธ์. "นโยบายต่างประเทศของไทยระหว่างปี พ.ศ. 2473 - 2488." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ แผนกวิชาการต่างประเทศและการทูต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516.
- วิจิตรา พุ่งลัดดา. "ระบบการควบคุมมิให้กฎหมายขัดรัฐธรรมนูญ." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ แผนกวิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2523.
- สรศักดิ์ งามขจรกุลกิจ. "ขบวนการเสรีไทยกับความขัดแย้งทางการเมืองภายในประเทศไทยระหว่าง พ.ศ. 2481 - 2492." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ แผนกวิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531"
- สิริรัตน์ เรืองวงศ์วาร. "บทบาททางการเมืองของนายควง อภัยวงศ์ ตั้งแต่การเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475 ถึง 2491." วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ แผนกวิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,

2521.

สุชาชัย ยิ้มประเสริฐ. " การเคลื่อนไหวทางการเมืองที่ต่อต้านรัฐบาลสมัยจอมพล
แปลก พิบูลสงคราม (พ.ศ. 2491 - 2500)." วิทยานิพนธ์ปริญญามหา
บัณฑิต ภาควิชาประวัติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2532.

สุวิมล พลจันทร์. " กรมโฆษณาการกับการโฆษณาอุดมการณ์ทางการเมืองของรัฐ
(พ.ศ. 2476 - 2487)." วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต คณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2531.

วารสาร

จิตติ ติงศภัทย์, อมร จันทรสมบูรณ์ และวิชฌุ เครื่องงาม. "กฎหมายไม่มีผลย้อนหลัง."

วารสารกฎหมาย. 3 (พฤษภาคม-สิงหาคม 2520): 205-233.

พรรณี ฉัตรพลรักษ์, แปลและเรียบเรียง. "ผลแห่งการเป็นพันธมิตร: มรดกตกทอด
สมัยสงครามในความสัมพันธ์ไทย-ญี่ปุ่น." วารสารธรรมศาสตร์. 16
(มีนาคม 2532): 56 - 88.

วิจิตรวาทการ, หลวง. "หลังจากประกาศสงคราม." ตู้ทอง. 1 (ตุลาคม
2513): 1 - 43.

สมภพ โหตรเกียรติ. "การควบคุมกฎหมายที่ขัดรัฐธรรมนูญ." วารสารนิติศาสตร์.
เล่ม 2. ตอน 1 (มิถุนายน 2513): 1-30.

สรศักดิ์ งามขจรกุลกิจ. "ขบวนการเสรีไทยกับการต่อต้านญี่ปุ่นสมัยสงครามโลกครั้งที่
ที่สอง." วารสารธรรมศาสตร์. 16 (มีนาคม 2532): 28 - 54.

สุภัทร สุคนธาภิรมย์ ณ พัทลุง, ร้อยโท. "ขบวนการเสรีไทยกับการเมือง." มติ
ชนสุดสัปดาห์. 10: 499 (25 มีนาคม 2533): 22 - 23.

แสง เย็นสมุทร. "ครุฑน้ำคนตีเมืองนครฯ." ศิลปวัฒนธรรม. 7 (กรกฎาคม
2529): 36 - 43.

หนังสือพิมพ์

ไทยใหม่. พ.ศ. 2489.

บางกอก (รายปักษ์). พ.ศ. 2488.

ประชามิตร-สุภาพบุรุษ (รายสัปดาห์). พ.ศ. 2489.

ภาษาอังกฤษ

- Charivat Santaputra. Thai Foreign Policy 1932 - 1946. Bangkok: Thai Khadi Research Institute, Thammasat University, 1985.
- Falk, Richard A. ; Kolko, Gabriel and Lifton, Robert Jay. Crimes of War. New York: Random House, 1971.
- Glueck , Sheldon. The Nuremburg Trial and Aggressive War. New York: Kraus Reprint Co., 1971.
- Kodansha Encyclopedia of Japan. Vol.8. Tokyo: Kodansha, c 1983.
- Niksich, Larry Allen. "United States Foreign Policy in Thailand's World War II Peace Settlements with Great Britain and France." Ph.D. Thesis, Department of History, Georgetown University, 1976. (Published on demand by University Microfilms International, Ann Arbor, Michigan, USA., 1976).
- Ray, Jayanta Kumar, comp. Portraits of Thai Politics. New Delhi: Orient Longman, 1972.
- The Encyclopedia Americana. International ed. Vol.8. Danbury Conn.: Grolier Incorporated, c 1988.
- Vella, Walter F. The Impact of the West On Government in Thailand. Berkeley and Los Angeles: University of California Press, 1955.
- Vichitvong Na Pombhejara. Pridi Banomyong and the Making of Thailand's Modern History. Bangkok: Siriyod Printing (Thailand) Co., 1983.

ภาคผนวก ก.

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม
พุทธศักราช 2488

หลักการ
ให้มีการลงโทษอาชญากรรมสงคราม
เหตุผล

โดยที่อาชญากรรมสงครามเป็นภัยอันร้ายแรงต่อความสงบของโลก สมควรที่จะจัดให้บุคคลที่ประกอบ ได้สนองกรรมชั่วที่ตนได้กระทำตามโทษานุโทษ เพื่อเป็นการผดุงรักษาความสงบของโลก อันเป็นยอดปรารถนาของประเทศไทย

ร่างพระราชบัญญัติ
อาชญากรรมสงคราม พุทธศักราช 2488

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า อาชญากรรมสงครามเป็นภัยอันร้ายแรงต่อความสงบของโลก สมควรที่จะจัดให้บุคคลที่ประกอบได้สนองกรรมชั่วที่ตนได้กระทำตามโทษานุโทษ เพื่อเป็นการผดุงรักษาความสงบของโลก อันเป็นยอดปรารถนาของประเทศไทย

.....
.....
มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม พุทธศักราช 2488"

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับได้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุ-
เบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 การกระทำใด ๆ อันบุคคลได้กระทำ ไม่ว่าในฐานะเป็นตัวการ
หรือผู้สมรู้ต้องตามที่บัญญัติไว้ต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นอาชญากรรมสงคราม และผู้กระทำ
เป็นอาชญากรรมสงคราม ทั้งนี้ไม่ว่าการกระทำนั้นจะได้กระทำก่อนหรือหลังวันใช้พระ
ราชบัญญัตินี้

(1) ทำการติดต่อวางแผนการศึกเพื่อทำสงครามรุกราน หรือกระทำการ
โดยสมัครใจเข้าร่วมสงครามกับผู้ทำสงครามรุกราน หรือโฆษณาชักชวนให้บุคคลเห็น
ดีเห็นชอบในการกระทำของผู้ทำสงครามเพื่อทำลายสันติภาพ

(2) ละเมิดกฎหมายหรือจารีตประเพณีในการทำสงคราม เช่น ปฏิบัติไม่
ชอบธรรมต่อทหารที่ตกเป็นเชลย จัดส่งพลเรือนไปเป็นทาส ฆ่าผู้ที่ถูกจับเป็นประกัน
ทำลายบ้านเมือง โดยไม่จำเป็นสำหรับการทหาร

(3) กระทำการละเมิดต่อมนุษยธรรม เช่น กดขี่ข่มเหงในทางการเมือง
ทางเศรษฐกิจ หรือทางศาสนา

(4) กระทำการใด ๆ เพื่อก่อให้เกิดการปกครองในระบอบเผด็จการขึ้น
ในประเทศอันเป็นภัยต่อความสงบ

(5) กระทำการโดยสมัครใจเข้าร่วมมือกับผู้ทำสงครามรุกราน เช่น ชี้ลู่
ทางให้ทำการยึด หรือครอบครองทรัพย์สินของผู้อื่นโดยไม่ชอบธรรม หรือสืบ หรือให้
ความลับ หรือความรู้ อันเป็นอุปการะแก่การทำสงครามของผู้ทำสงครามรุกราน

(6) ทำการขัดขวางการดำเนินงานของผู้ต่อต้านหรือประสงค์จะต่อต้านผู้
ทำสงครามรุกราน

มาตรา 4 ให้มีกรรมการคณะหนึ่งซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้ง ประกอบด้วย
ประธานนายหนึ่ง และกรรมการอื่นอีก 10 คน เพื่อปฏิบัติการตามบทพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 5 ให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่สอบสวน และเป็นโจทก์ฟ้อง
อาชญากรรมสงคราม เพื่อกำหนดโทษในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
มาใช้บังคับ และให้ถือว่ากรรมการแต่ละคนเป็น "พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ
ชั้นผู้ใหญ่" ตามความในประมวลกฎหมายนั้น

มาตรา 6 ให้ศาลฎีกาเป็นศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีที่ฟ้องร้องตาม
ความในพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 7 การพิจารณาคดีของศาลฎีกา ให้นำวิธีพิจารณาในศาลชั้น

ต้นตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาใช้บังคับโดยอนุโลม เว้นแต่การจดคำพยานและคำถามของคู่ความ ให้ทำได้โดยมีพนักงานศาลจดชวเลขไว้ในกรณีเช่นนี้พยานไม่ต้องลงลายมือชื่อในคำให้การ

ในการพิจารณา ให้จำเลยมีสิทธิแต่งตั้งทนายต่อสู้คดีได้

มาตรา 8 คำพิพากษาของศาลฎีกาให้ถือเป็นที่สุด

มาตรา 9 ผู้ใดเป็นอาชญากรสงคราม ผู้ซึ่งมีความผิดต้องระวางโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี ทรัพย์สินสมบัติส่วนตัวของผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ริบเสียสิ้น และให้ศาลพิพากษาเพิกถอนสิทธิออกเสียงตามกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งมีกำหนดสิบสองปีด้วย

มาตรา 10 ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

.....

.....

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข.

พระราชบัญญัติ

อาชญากรรมสงคราม พุทธศักราช 2488

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร

ลงวันที่ 20 กันยายน พุทธศักราช 2488

ปรีดี พนมยงค์

ตราไว้ ณ วันที่ 10 ตุลาคม พุทธศักราช 2488

เป็นปีที่ 12 ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่า อาชญากรรมสงครามเป็นภัยอันร้ายแรงต่อความสงบของโลก สมควรที่จะจัดให้บุคคลที่ประกอบได้สนองกรรมชั่วที่ตนได้กระทำตามโทษานุโทษ เพื่อเป็นการผดุงรักษาความสงบของโลกอันเป็นยอดปรารถนาของประเทศไทย

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม พุทธศักราช 2488"

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับได้ตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 การกระทำใด ๆ อันบุคคลได้กระทำ ไม่ว่าจะในฐานะเป็นตัวการ หรือผู้สมรู้ต้องตามที่บัญญัติไว้ต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นอาชญากรรมสงคราม และผู้กระทำเป็นอาชญากรรมสงคราม ทั้งนี้ไม่ว่าการกระทำนั้นจะได้กระทำก่อนหรือหลังวันใช้พระราชบัญญัตินี้

(1) ทำการติดต่อวางแผนการศึก เพื่อทำสงครามรุกรานหรือกระทำโดย

สมัครใจ เข้าร่วมสงครามกับผู้ทำสงครามรุกกราน หรือโฆษณาชักชวนให้บุคคลเห็นดีเห็นชอบในการกระทำของผู้ทำสงครามรุกกราน

(2) ละเมิดกฎหมายหรือจารีตประเพณีในการทำสงคราม คือ ปฏิบัติไม่ชอบธรรมต่อทหารที่ตกเป็นเชลย จัดส่งพลเรือนไปเป็นทาส ฆ่าผู้ที่ถูกจับเป็นประกัน ทำลายบ้านเมือง โดยไม่จำเป็นสำหรับการทหาร

(3) กระทำการละเมิดต่อมนุษยธรรม เช่น กดขี่ข่มเหงในทางการเมือง ทางเศรษฐกิจ หรือทางศาสนา

(4) กระทำการโดยสมัครใจเข้าร่วมมือกับผู้ทำสงครามรุกกราน คือ ชี้ลู่ทาง ให้ทำการยึดหรือครอบครองทรัพย์สินของผู้อื่นโดยไม่ชอบธรรม หรือลี้บ หรือให้ความลับ หรือความรู้ อันเป็นอุปการะแก่การทำสงครามของผู้ทำสงครามรุกกราน

มาตรา 4 ให้มีกรรมการคณะหนึ่งซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้ง ประกอบด้วย ประธานคนหนึ่ง และกรรมการอื่นอีก 14 คน เพื่อปฏิบัติการตามบทพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 5 ให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่สืบสวนสอบสวนและเป็นโจทก์ฟ้องอาชญากรสงคราม เพื่อการนี้ให้นำความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาชญามาใช้บังคับโดยอนุโลม และให้ถือว่ากรรมการแต่ละคนเป็น " พนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ " ตามความในประมวลกฎหมายนั้น และให้มีอำนาจสั่งให้สารวัตรทหารหรือตำรวจ ทำการจับผู้ต้องหาและตรวจค้นได้

มาตรา 6 ให้ศาลฎีกาเป็นศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่ฟ้องร้องตามความในพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 7 การพิจารณาพิพากษาของศาลฎีกาให้นำวิธีพิจารณาในศาลชั้นต้นตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาชญามาใช้บังคับโดยอนุโลม เว้นแต่การจดคำพยาน และคำถามของกลุ่มความ ให้ทำได้โดยมีพนักงานศาลจดชวเลขไว้ในกรณีเช่นนี้พยานไม่ต้องลงลายมือชื่อในคำให้การ

ในการพิจารณา ให้จำเลยมีสิทธิแต่งตั้งทนายต่อสู้คดีได้

มาตรา 8 คำพิพากษาของศาลฎีกาให้ถือเป็นที่สุด

มาตรา 9 ผู้ใดเป็นอาชญากรสงคราม ผู้นั้นมีความผิดต้องระวางโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกไม่เกินยี่สิบปี ทรัพย์สินสมบัติส่วนตัวของผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ให้ริบเสียสิ้น และให้ศาลพิพากษาเพิกถอนสิทธิออกเสียงตามกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งมีกำหนดสิบสองปีนับแต่วันพ้นโทษด้วย

มาตรา 10 ถ้าโจทก์ร้องขอ ศาลมีอำนาจสั่งให้ยึดหรืออายัดทรัพย์สินสมบัติ

ส่วนตัวของจำเลยไว้ในระหว่างพิจารณาได้

มาตรา 11 นิติกรรมใดที่ผู้ศาลพิพากษาว่าเป็นอาชญากรรมสงครามได้กระทำอันเป็นผลให้เป็นการจำหน่ายจ่ายโอนทรัพย์สินส่วนตัวของผู้เป็นอาชญากรรมสงครามไปในระหว่างหนึ่งปีก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้ จนถึงวันที่ผู้นั้นถูกศาล พิพากษาว่าเป็นอาชญากรรมสงคราม ให้ถือว่าเป็นโมฆะ เว้นแต่ผู้ที่จะขอรับประโยชน์ตามนิติกรรมนั้น จะพิสูจน์ได้ว่านิติกรรมนั้นได้ทำขึ้นโดยมีค่าตอบแทนและโดยสุจริต

การขอพิสูจน์ตามความในวรรคก่อน ถ้ามิได้ร้องขอต่อศาลยุติธรรมภายในกำหนดหกเดือน นับแต่วันที่ศาลพิพากษาว่าผู้จำหน่ายจ่ายโอนเป็นอาชญากรรมสงคราม เป็นอันขาดอายุความ

มาตรา 12 ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช

นายกรัฐมนตรี

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ค.

(สำเนา)

คำฟ้อง

คดีหมายเลขคำที่ 1/2489

ศาลฎีกา

วันที่ 12 เดือนมกราคม พุทธศักราช 2489

ความอาญา

ระหว่าง คณะกรรมการตามพระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม โจทก์
(พระยาอรรถกรกรมมนต์)
จอมพลแปลก พิบูลสงคราม จำเลย
ฐานความผิดอาชญากรรมสงคราม
ซึ่งคณะกรรมการตามพระราชบัญญัติอาชญากรรมสงครามได้สอบสวนแล้ว
ข้าพเจ้าคณะกรรมการตามพระราชบัญญัติอาชญากรรมสงครามโจทก์ ขอยื่น
ฟ้อง (1) จอมพลแปลก พิบูลสงคราม จำเลย ตั้งบ้านเรือนอยู่ตำบลหลักสี่ อำเภอ
บางเขน จังหวัดพระนคร เชื้อชาติไทย สัญชาติไทย มีข้อความตามที่จะกล่าวต่อไปนี้
ข้อ 1 เมื่อเดือนกันยายน พุทธศักราช 2482 ผู้คุมอำนาจการปกครอง
ประเทศเยอรมันในระบอบเผด็จการ ได้ใช้กำลังทหารเข้าทำสงครามรุกรานประ
เทศโปแลนด์และประเทศอื่น ๆ ก่อให้เกิดสงครามขึ้นในยุโรป สงครามนี้ต่อมาได้แผ่
ไพศาลกลายเป็นสงครามในระหว่างกลุ่มประเทศที่นิยม นโยบายการใช้อำนาจ
และการทำสงครามรุกราน มีประเทศเยอรมนี อิตาลี และญี่ปุ่น เป็นต้น ซึ่งเรียกกัน
ว่าประเทศอักษะฝ่ายหนึ่ง กับกลุ่มประเทศซึ่งต่อต้านการรุกราน มีบริเตนใหญ่ ฝรั่งเศส
เคลส สหรัฐอเมริกา สหภาพโซเวียต และจีน เป็นต้น ซึ่งเรียกว่าสหประชาชาติอีก
ฝ่ายหนึ่ง ส่วนประเทศญี่ปุ่นนั้นได้ส่งทหารเข้าทำการรุกรานประเทศจีนอยู่ก่อนเริ่ม
สงครามในยุโรปแล้ว ครั้นในปีพุทธศักราช 2483-2484 ได้เริ่มเคลื่อนกำลังทหาร
ลงมาทางภาคใต้ของเอเชีย รุกเข้าไปในประเทศอินโดจีนของฝรั่งเศส และต่อมาเมื่อ
วันที่ 8 ธันวาคม 2484 ได้ส่งกำลังทหารเข้าตีอ่าวฟิล เกาะฟิลิปปินส์ และเข้ารุกร
านราชอาณาจักรไทย ผ่านไปตีแหลมมลายูและประเทศพม่าเป็นลำดับ เปิดฉาก

สงครามขึ้นทางด้านตะวันออกไกล และมหาสมุทรแปซิฟิก โดยประกาศสงครามกับ บริเตนใหญ่และสหรัฐอเมริกา ให้ชื่อว่า สงครามมหาเอเชียบูรพา และโฆษณาอวดอ้างว่าเพื่อสถาปนาวงศ์ไพบูลย์ขึ้นสำหรับชาวเอเชีย

ข้อ 2 ส่วนประเทศไทยนั้น ประชาชนชาวไทยเป็นผู้ที่มีนิสัยรักสงบ ไม่มีเจตน์จำนงจะทำสงครามรุกรานประเทศใด และมีได้นิยมในนโยบายและการกระทำของผู้ทำสงครามรุกราน เมื่อสงครามยุโรปเกิดขึ้นและมีทีท่าจะลุกลามมาทางทวีปเอเชีย ประเทศไทยได้มีนโยบายแน่วแน่ในอันที่จะรักษาความเป็นกลางอย่างเคร่งครัดและเตรียมพร้อมที่จะต่อสู้ด้านทานผู้รุกราน ซึ่งจะละเมิดความเป็นกลางในทุกวิถีทาง ถึงแก่ได้ตราพระราชบัญญัติกำหนดหน้าที่คนไทยในเวลารบ พุทธศักราช 2484 ขึ้นไว้ ฉะนั้น ในวันที่ญี่ปุ่นได้ยกพลเข้ารุกรานราชอาณาจักรไทยดังกล่าวในข้อ 1 บรรดาทหาร ตำรวจและราษฎรไทยจึงได้ร่วมมือกันทำด้านทานอย่างเข้มแข็ง

ข้อ 3 จำเลยในคดีนี้ได้รับพระราชกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีติดต่อกันมาตั้งแต่ วันที่ 16 ธันวาคม 2481 ถึงวันที่ 26 กรกฎาคม 2487 ในระหว่างนั้น จำเลยได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่าง ๆ อีกหลายกระทรวง และจำเลยยังมีตำแหน่งหน้าที่สูงสุดทางทหารอีกหลายตำแหน่ง คือ เป็นผู้บัญชาการทหารบก ผู้บัญชาการทหารเรือพิเศษ ผู้บัญชาการทหารอากาศพิเศษ และเป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุด อันเทียบเท่ากับตำแหน่งแม่ทัพใหญ่ ตามพระราชบัญญัติกฏอัยการศึก พุทธศักราช 2457 ด้วย จำเลยเป็นผู้มีนิสัยใฝ่สูง และมีความปรารถนาอันแรงกล้า ที่จะกุมอำนาจบริหารราชการแผ่นดินไว้ในมือตนโดยเด็ดขาด จำเลยนิยมลัทธิการปกครองแบบเผด็จการ และลัทธิชาตินิยมอย่างรุนแรง ตลอดถึงการทำสงครามรุกราน โดยเป็นลัทธิการกระทำที่เปิดโอกาสและช่องทางที่จะเพิ่มพูนอำนาจวาสนา ให้แก่บุคคลผู้มีความปรารถนาและอยู่ในฐานะเช่นจำเลยได้เป็นอย่างดี ฉะนั้น นับตั้งแต่ญี่ปุ่นได้เริ่มกระทำการสงครามรุกรานขึ้นในทางภาคเอเชียดังกล่าวแล้ว จำเลยนี้จึงได้ประกอบอาชญากรรมสงครามขึ้นโดยลำพังตนบ้าง สมคบกับบุคคลอื่นบ้าง ต่างกรรมต่างวาระกันเป็นความผิดพลาดหลายบทหลายกระทรวง ดังจะกล่าวต่อไปนี้

ก. ในระหว่างเวลาตั้งแต่ วันที่ 8 ธันวาคม 2484 จนถึงวันที่จำเลยพ้นจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี เวลากลางวันและกลางคืน จำเลยได้กระทำการต่าง ๆ โดยสมัครใจ เข้าร่วมสงครามกับประเทศญี่ปุ่น และกองทัพญี่ปุ่นผู้ทำสงครามรุกราน กล่าวคือ

(1) จำเลยได้สมคบกับพวกซึ่งยังมีได้ฟ้องทำความตกลงกับญี่ปุ่น เมื่อวันที่ 11 ธันวาคม 2484 ที่จะร่วมเป็นพันธมิตรกับญี่ปุ่น ทั้งการรุกรานและการป้องกันและในวันที่ 14 ธันวาคม 2484 ได้ทำสัญญาตกลง มีใจความว่า กองทัพญี่ปุ่นและกองทัพไทย จะทำการร่วมยุทธต่อกองทัพข้าศึกในพม่า โดยแบ่งหน้าที่การปฏิบัติ ดังปรากฏความละเอียดในเอกสารหมายเลข ก. ท้ายฟ้อง เหตุเกิดที่ในทำเนียบนายกรัฐมนตรี กองบัญชาการทหารสูงสุด ตำบลลลิต อำเภอลลิต จังหวัดพระนคร

(2) จำเลยได้สมคบกับพวกที่ยังมิได้ฟ้อง ทำกติกาสัมพันธไมตรีระหว่างประเทศไทยกับญี่ปุ่น ลงวันที่ 21 ธันวาคม 2484 มีใจความว่า ภาติของสัญญาแต่ละฝ่ายจะช่วยเหลือซึ่งกันและกันในทางการเมือง การเศรษฐกิจ และการทหาร เมื่อภาติอีกฝ่ายหนึ่งมีกรณีขัดกันทางอาวุธกับประเทศภายนอก ซึ่งมีหนังสือแลกเปลี่ยนประกอบอีก 1 ฉบับ ดังปรากฏความละเอียดในเอกสารหมายเลข ข. ค. ท้ายฟ้อง เหตุเกิดที่ในวัดพระศรีรัตนศาสดาราม ตำบลพระมหาราชวัง อำเภอพระนคร จังหวัดพระนคร

(3) จำเลยได้สมคบกับพวกที่ยังมิได้ฟ้อง ประกาศสงครามแก่ประเทศบริเตนใหญ่ และสหรัฐอเมริกา โดยจัดทำเป็นประกาศพระบรมราชโองการลงวันที่ 25 มกราคม 2485 และทำคำแถลงการณ์ของรัฐบาลลงวันเดียวกันประกอบอ้างเหตุที่ประเทศไทยได้ประกาศสงครามดังกล่าวแล้ว ดังปรากฏความละเอียดในเอกสารหมายเลข ง. และ จ. ท้ายฟ้อง เหตุเกิดที่ในทำเนียบนายกรัฐมนตรี ตำบลลลิต อำเภอลลิต และกระทรวงการต่างประเทศ ตำบลพระบรมมหาราชวัง อำเภอพระนคร จังหวัดพระนคร

(4) จำเลยได้สมคบกับพลโทจรรยา รัตนกุล เสรีเริงฤทธิ์ กับพวกซึ่งโจทก์ยังมีได้ฟ้อง ส่งกำลังทหารเข้าทำการสงครามรุกรานร่วมกับญี่ปุ่น โดยให้พลโทจรรยา รัตนกุล เสรีเริงฤทธิ์ เป็นแม่ทัพพาให้มือนำที่นำกองทัพไทยเข้ารุกรานภูมิภาคฉานในเขตต์สหรัฐไทยเดิม ซึ่งเป็นดินแดนของจักรวรรดิบริติช เพื่อยึดไว้ในความครอบครอง และเมื่อวันที่ 24 ธันวาคม 2484 และในวันต่อ ๆ มาจนถึงเดือนกรกฎาคม 2485 พลโทจรรยา รัตนกุล เสรีเริงฤทธิ์ได้เคลื่อนกองทัพไทยรุกเข้าภูมิภาคฉานทำสงครามกับทหารของสหประชาชาติและยึดดินแดนดังกล่าวแล้วไว้ในครอบครอง เหตุเกิดที่กองบัญชาการทหารสูงสุด ตำบลลลิต อำเภอลลิต จังหวัดพระนคร และที่จังหวัดลำปาง จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดเชียงราย จังหวัดแม่ฮ่องสอน และสหรัฐไทยเดิม

ข. จำเลยได้กระทำการโฆษณาด้วยตนเอง และโดยสมคบกับบุคคลอื่น และใช้บุคคลอื่นโฆษณาชักชวนด้วยประการต่างๆ ให้บุคคลเห็นดีเห็นชอบในการกระทำของประเทศไทยผู้กระทำสงครามรุกรานหลายครั้งหลายครา กล่าวคือ

(1) เมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน 2484 และวันที่ 3 ธันวาคม 2484 เวลากลางวัน จำเลยได้กล่าวในที่ประชุมคณะรัฐมนตรี ชักจูงโดยอุบายด้วยประการต่าง ๆ ให้รัฐมนตรีเห็นดีเห็นชอบด้วยกับความคิดเห็นของจำเลย ในการที่จะให้ประเทศไทยเข้าร่วมทำสงครามเข้าข้างประเทศไทยผู้กระทำสงคราม โดยจำเลยได้อ้างเหตุจูงใจเป็นใจความว่า ถ้าเข้ากับประเทศไทยผู้กระทำสงครามเสียหายน้อยกว่า และถ้ารบชนะจะได้ดินแดนเก่าที่เสียไปกลับคืนด้วย ข้อความละเอียดปรากฏตามรายงานการประชุมคณะรัฐมนตรี 2 ฉบับ ตามเอกสารท้ายฟ้องหมายเลข ฉ. และ ช. เหตุเกิดที่ตึกประชุมคณะรัฐมนตรี ตำบลดุสิต อำเภอดุสิต จังหวัดพระนคร

(2) ในระหว่างวันที่ 12 ธันวาคม 2484 กับวันที่ 20 ธันวาคม 2484 เวลากลางวันและกลางคืน จำเลยได้โฆษณาคำปราศรัยแก่ประชาชนชาวไทยโดยทางวิทยุกระจายเสียงและให้บุคคลอื่นโฆษณาคำปราศรัยนั้น โดยทางเอกสารและหนังสือพิมพ์ออกโฆษณาในประเทศไทย กล่าวถึงการที่ได้ทำความตกลงกับรัฐบาลผู้ประนีประนอมร่วมในทางการทหาร ทั้งการรุกและการรับนั้นว่า มีแต่ทางที่จะนำความดีเป็นประโยชน์โลกผลและความสมบูรณ์มาสู่เราทั้งสิ้น เพราะฉะนั้น สำหรับตัวจำเลยเองขอปักใจแน่วแน่ในอันที่จะปฏิบัติตามสัญญาอัน แม้ถึงหากจะต้องใช้กำลังเข้าทำการรบ จำเลยก็จะรบ และจะเป็นอย่างไรก็จะรบ รบตลอดไปจนกว่าจะนำสันติสุขมาสู่ชาติ และจำเลยได้กล่าวต่อไปเป็นใจความว่า ประเทศไทยผู้กระทำสงครามควรเป็นที่นับถือและไว้วางใจ เพราะแต่เดิมมาผู้ประนีประนอมร่วมไม่เคยทำความเจ็บช้ำน้ำใจ ตรงกันข้ามกลับเป็นผู้ไกลเกลี้ยให้ได้ดินแดนคืนมา ส่วนชาติอังกฤษ ฝรั่งเศสนั้นเราต้องเสียดินแดนให้ไป จำเลยได้ยกตัวอย่างและพยายามเทียบเคียงให้เห็นว่าผู้ประนีประนอมร่วมที่สัตย์ต่อไทยและชักชวนให้ประชาชนดำเนินตามนโยบายผูกมิตรกับผู้ประนีประนอมร่วม และให้ทหารตำรวจเต็มใจร่วมสนามรบกับกองทัพผู้ประนีประนอมร่วมด้วย ดังปรากฏความละเอียดตามเอกสารท้ายฟ้องหมายเลข ช. เหตุเกิดที่ทำเนียบนายกรัฐมนตรี อำเภอดุสิต ที่สถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย ตำบลปทุมวัน อำเภอปทุมวัน และที่กรมโฆษณาการ ตำบลชนะสงคราม อำเภอพระนคร จังหวัดพระนคร

(3) ในระหว่างวันที่ 23 ธันวาคม 2484 กับวันที่ 24 มิถุนายน 2485 เวลากลางวันและกลางคืนจำเลยได้กระทำเองและใช้ให้บุคคลอื่นกระทำการโฆษณา

ซึ่งสุนทรพจน์ของจำเลย ทางวิทยุกระจายเสียงและทางเอกสารและหนังสือพิมพ์ออก
โฆษณาในประเทศไทย กล่าวถึงการที่ได้ทำกติกาสัมพันธไมตรีระหว่างประเทศไทย
กับประเทศญี่ปุ่นเมื่อวันที่ 21 ธันวาคม 2484 เป็นใจความว่าโดยกติกาสัมพันธไมตรี
นี้ ทหารไทยกับทหารญี่ปุ่นจะได้ร่วมมือกันกระทำการสู้รบเพื่อเกียรติศักดิ์ของอาเซีย
และเพราะเหตุที่ได้รำลึกอยู่เสมอว่าญี่ปุ่นเป็นมิตรที่ดีมิได้เคยเบียดเบียนไทย จำเลย
ว่าจำเลยมีความไว้วางใจในชาวญี่ปุ่น จำเลยเชื่อมั่นว่าประวัติศาสตร์จะดำเนินตาม
แนวเดิมอยู่เสมอ จำเลยได้ทုံมเทศความเชื่อถือนของจำเลยไว้ในหัวใจของชาวญี่ปุ่นซึ่ง
ประกอบด้วยภูมิธรรมอันสูง และเชื่อมั่นว่าการตัดสินใจของจำเลยครั้งนี้ เป็นการ
ตัดสินใจที่ถูกต้อง จำเลยได้กล่าวยกย่องว่าทหารญี่ปุ่นที่อยู่ในประเทศไทย อยู่ใน
ระเบียบวินัยอันดียิ่ง ชาวไทยได้แสดงไมตรีจิตต้อนรับเป็นอย่างดีทุกแห่งทหารของไทย
ก็อ้อมเอิบไปด้วยความหวังที่จะร่วมรบกับทหารญี่ปุ่นเพื่อเกียรติศักดิ์ของอาเซีย จำเลย
ได้กล่าวต่อไปโดยใจความที่จะชักชวนชาวอินเดียและชาวมลายูในประเทศไทยให้เห็น
ดีเห็นชอบกับการกระทำของประเทศญี่ปุ่นด้วย ปรากฏความละเอียดตามเอกสารท้าย
ฟ้องหมายเลข ๗. และเหตุเกิดที่ตำบลเดียวกับความที่กล่าวใน (2)

(4) ในระหว่างวันที่ 25 ธันวาคม 2484 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2485
เวลากลางวันและกลางคืน จำเลยได้กระทำเองและใช้ให้บุคคลอื่นกระทำการโฆษณา
สาส์นส่วนตัวของจำเลยถึงจอมพลเจียงไคเช็ค ประมุขแห่งประเทศจีน โดยทางวิทยุ
กระจายเสียงและโดยลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ออกในประเทศไทยตลอดมา มีใจความ
ยกย่องชาติญี่ปุ่นและชักชวนให้เห็นดีเห็นชอบในการกระทำสงครามของญี่ปุ่นว่า ญี่ปุ่น
ทำด้วยเจตนาดีต่อชาวอาเซียด้วยกัน ด้วยความบริสุทธิ์ใจ และจำเลยชักชวนให้
จอมพลเจียงไคเช็ค ทำความเข้าใจ และปรองดองกับญี่ปุ่นเสีย แล้วเข้ามาร่วมงาน
กู้เกียรติของอาเซียด้วยกัน ข้อความละเอียดปรากฏตามเอกสารท้ายฟ้อง หมายเลข ๘.
เหตุเกิดที่ตำบลเดียวกับความผิดที่กล่าวใน (2)

(5) ในระหว่างวันที่ 9 กรกฎาคม 2486 ถึงวันที่ 31 กรกฎาคม 2486
เวลากลางวันและกลางคืน จำเลยได้กระทำเองและใช้ให้บุคคลอื่นกระทำการโฆษณา
บทประพันธ์ของจำเลยชื่อ "ใครจะชนะสงครามคราวนี้" ซึ่งจำเลยใช้ชื่อผู้ประพันธ์
ว่า "สามัคคีไทย" โดยทางวิทยุกระจายเสียงและโฆษณาในเอกสาร และในหนังสือ
พิมพ์ออกในประเทศไทย มีใจความว่า อังกฤษปล้นเอาดินแดนไป แต่ญี่ปุ่นเป็นฝ่ายยก
ดินแดนให้ไทย ญี่ปุ่นจึงเป็นมหามิตรโดยแท้ และจำเลยพยายามชักชวนให้เห็นว่าฝ่าย
อักษะคือ เยอรมัน ญี่ปุ่น และอิตาลี จะต้องชนะสงคราม โดยจำเลยอ้างเหตุผลเพื่อ

พิสูจน์ยืนยันให้เห็นว่า ฝ่ายรุกจะต้องใช้กำลังมากกว่าข้าศึกตั้ง 3 เท่าจึงจะไล่ข้าศึกได้ อังกฤษ อเมริกา รัสเซีย รวมกันมีพลเมืองไม่เกิน 250 ล้านคน ส่วนฝ่ายอักษะ เยอรมัน ญี่ปุ่น อิตาลี รวมกันมีพลเมือง 260 ล้านคน อังกฤษเป็นฝ่ายรับในยุโรปและเอเชีย ก็ยังหนีและยอมแพ้จนหมดสิ้น อย่างนี้ฝ่ายอังกฤษ อเมริกา รัสเซีย จะเข้าตีชนะได้อย่างไร จำเลยสรุปว่า "ใครจะชนะสงครามคราวนี้ไม่ได้ นอกจากอักษะประเทศ" ดังปรากฏความละเอียดตามเอกสารท้ายฟ้อง หมาย ต. เหตุเกิดแห่งเดียวกับความผิดที่กล่าวใน (2)

(6) ในระหว่างวันที่ 16 กรกฎาคม 2486 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2486 เวลากลางวันและกลางคืน จำเลยได้กระทำเองและใช้ให้บุคคลอื่นกระทำการโฆษณาบทประพันธ์ของจำเลยชื่อ "วิจารณ์สงครามวันนี้" ซึ่งจำเลยใช้ชื่อผู้ประพันธ์ว่า "สามัคคีไทย" โดยทางวิทยุกระจายเสียงและโฆษณาทางหนังสือพิมพ์ออกในประเทศไทย ทั้งรายวันและรายคาบหลายฉบับ มีใจความว่า ในเวลานี้วิทยุของฝ่ายอังกฤษกำลังลำพองด้วยชัยชนะอย่างขนานใหญ่ ทุกสถานี ทุกวัน ทุกเวลามีแต่ข่าวว่าอังกฤษกับพรรคพวกได้ยกพลขึ้นเกาะซิชิลี และชนะแล้ว ยิ่งกว่านั้นอังกฤษกับพรรคพวกได้ลงมติการขึ้นบกที่ซิชิลีนี้ ซึ่งแม้ยังไม่สำเร็จ และเชื่อว่าไม่ช้าก็ต้องถอยกลับไปอย่างที่ตั้งใจกันว่า อังกฤษกับพรรคพวกชนะสงครามคราวนี้แล้ว จำเลยวิจารณ์ต่อไปว่า อังกฤษกับพวก รบเพื่อทำเป็นข่าวชวนเชื่อ ผิดกับฝ่ายอักษะ ซึ่งรบแล้วเอาปารีส ลินคอล์น และขับไล่อังกฤษกับพวกให้ยอมแพ้จริง ๆ แล้วโฆษณาเพียงเล็กน้อย วิธีรบเพื่อเป็นข่าวโฆษณาของอังกฤษนั้น สำเร็จได้เสมอ แต่จะรบเพื่อชิงชัยชนะคงไม่ได้แน่นอน อังกฤษหวังนิดเดียวพอเป็นสาเหตุให้พูดคำว่า ชนะที่นั่นที่นั่นพอแล้ว โลกจะได้เห็นว่าตนชนะสงครามเด็ดขาดแล้ว จะได้มาช่วยอังกฤษกับพวกรบ สมมุติว่าอังกฤษกับพวกยึดเกาะซิชิลีได้ ต้องใช้เวลาเตรียมการนานตั้ง 2 ปีกว่า ถ้าตีปารีสคืนจะต้องใช้เวลาเตรียมการอีกก็สิบปี และจะเอากำลังมาจากไหน เพราะเพียงตีเกาะซิชิลี ก็ระดมกำลังมาหมดแล้ว จำเลยว่ามองไม่เห็นทางจะทำได้เลย ยิ่งจะไปถึงเบอร์ลินด้วย จะต้องใช้กำลังอีกก็แสนเท่าของการตีเกาะซิชิลี ฯลฯ ในที่สุด จำเลยสรุปว่า การรบคราวนี้เป็น การต่อสู้ระหว่างพวกนักรบ ได้แก่ ฝ่ายอักษะกับพวกพ่อค้า ได้แก่ฝ่ายอังกฤษกับพวก ซึ่งฝ่ายนักรบคือฝ่ายอักษะ จะต้องชนะ ในที่สุดปรากฏความละเอียดตามเอกสารท้าย หมาย ถ. เหตุเกิดแห่งเดียวกับความผิดที่กล่าวใน (2)

ข้อ 4 โดยเหตุที่อาชญากรรมสงครามเป็นภัยอันร้ายแรงต่อความสงบของโลก เป็นเหตุให้ มนุษย์สูญสิ้นซึ่งชีวิตและร่างกาย ตลอดจนจรรยาสมบัติเหลือที่จะ

พรรณาคำนวณได้ โดยเฉพาะประเทศไทย นอกจากประชาชนต้องสูญเสียชีวิต และทรัพย์สินสมบัติไปอย่างมากมาย เช่นเดียวกันแล้ว ผลสุดท้ายรัฐบาลและปราชชนชาวไทยจำต้องรับผิดชอบต่อประเทศที่รุกรานอย่างมากมาย ทั้งการเศรษฐกิจ การเมืองของประเทศต้องตกอยู่ในฐานะลำบาก ยุ่งยาก และเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของชาติอีกด้วย เมื่อสงครามสงบลงแล้ว ปรากฏว่า แทบทุกประเทศได้ดำเนินคดีเกี่ยวแก่อาชญากรสงคราม สำหรับประเทศไทยได้ตราพระราชบัญญัติอาชญากรสงคราม พุทธศักราช 2488 ขึ้น ให้โจทก์เป็นผู้สืบสวนสอบสวน และฟ้องคดี โจทก์จึงได้ทำการจับจำเลย และได้ทำการสอบสวนการกระทำผิดของจำเลยแล้ว จำเลยให้การภาคเสธ คดีมีมูลความผิดหลายกระทง ดังได้กล่าวไว้ในฟ้องข้อ 3 ส่วนที่จำเลยสมคบกับผู้อื่น กระทำความผิดมีอยู่บางกรณี ซึ่งถ้าการสอบสวนเสร็จสิ้นปรากฏว่าคดีมีมูล โจทก์จะได้ฟ้องเพิ่มเติมต่อไป ระหว่างสอบสวนจำเลยถูกควบคุมตั้งแต่วันที่ 16 ตุลาคม 2488 ตลอดมา และศาลนี้ได้สั่งขังจำเลยไว้ตามคำสั่งที่ พ.1/2488 ตลอดมาจนถึงวันฟ้องขอศาลได้โปรดเบิกตัวจำเลยมาพิจารณาคดีต่อไป

คำขอท้ายคำฟ้องอาญา

การที่จำเลยได้กระทำตามข้อความที่กล่าวมาในคำฟ้องนั้น ข้าพเจ้าถือว่าเป็นความผิดต่อกฎหมาย และบทมาตรานี้ คือ พระราชบัญญัติอาชญากรสงคราม พุทธศักราช 2488 มาตรา 3 (1) มาตรา 9 ประกอบด้วยกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 63, 64 และมาตรา 71 ขอศาลได้พิจารณาคดีพิพากษาลงโทษจำเลยตามกฎหมาย และขอศาลได้สั่งริบทรัพย์สินสมบัติส่วนตัวของจำเลยทั้งสิ้น กับขอให้ศาลพิพากษาเพิกถอนสิทธิออกเสียงตามกฎหมายว่าด้วยการเลือกตั้งมีกำหนด 12 ปี นับแต่วันพ้นโทษในคดีนี้ด้วย

ข้าพเจ้าได้ยื่นสำเนาคำฟ้องโดยข้อความถูกต้องเป็นอย่างเดียวกันมาด้วย
1 ฉบับ

(ลงชื่อ) พระยาอรรถกรกรมมณฑลคดี โจทก์
คำฟ้องฉบับนี้ ข้าพเจ้า นายร้อยตำรวจเอก ชมพู่ อรรถจินดา กรรมการตามพระราชบัญญัติอาชญากรสงครามเป็นผู้เรียง

(ลงชื่อ) ร.ต.อ. ชมพู่ อรรถจินดา ผู้เรียง
คำฟ้องฉบับนี้ ข้าพเจ้า นายโชติ วิรัชนนท์ ตำแหน่งประจำสำนักงานคณะกรรมการตามพระราชบัญญัติอาชญากรสงครามเป็นผู้เขียนหรือพิมพ์

(ลงชื่อ) นายโชติ วิรัชนนท์ ผู้เขียนหรือพิมพ์

ภาคผนวก ง.

คำให้การปฏิเสธฟ้อง

คำให้การจำเลย คดีหมายเลขคำที่ 1/2489

ศาลฎีกา

วันที่ 18 เดือนกุมภาพันธ์ พุทธศักราช 2489

ความอาญา

คณะกรรมการตามพระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม

โจทก์

ระหว่าง

จอมพลแปลก พิบูลสงคราม

จำเลย

ณัน จอมพลแปลก พิบูลสงคราม

จำเลย

เกิดปีระกา อายุ 48 ปี ตั้งบ้านเรือนอยู่หลักสี่ ตำบลหลักสี่ อำเภอบางเขน จังหวัดพระนคร เชื้อชาติไทย สัญชาติไทย ขอให้การ ตามที่จะกล่าวดังต่อไปนี้

ข้อ 1 จำเลยปฏิเสธว่า ไม่ได้กระทำความผิดตามฟ้องโจทก์ในข้อใดเลย

ข้อ 2 ฟ้องโจทก์ข้อ 3 เริ่มต้นด้วยถ้อยคำโฆษณาชวนเชื่อ ในเรื่องที่ไม่มีความจริงเลย กล่าวคือ

ก. ความจริงจำเลยได้รับตำแหน่งทางการเมือง ตามวิถีทางรัฐธรรมนูญ ได้รับตำแหน่งผู้บัญชาการทหารสูงสุด เพื่อรับผิดชอบในการป้องกันประเทศ ได้รับตำแหน่งผู้บัญชาการทหารเรือพิเศษ ผู้บัญชาการทหารอากาศพิเศษ อันเป็นเพียงตำแหน่งกิตติมศักดิ์ จำเลยบริหารราชการแผ่นดินไปตามกฎหมายและตามรัฐธรรมนูญ ด้วยความเห็นดีเห็นชอบจากคณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ และของคณะรัฐมนตรี และด้วยความไว้วางใจของสภาผู้แทนราษฎร ตลอดจนประชาชนพลเมือง โจทก์กลับหาว่าจำเลยใฝ่สูง และมีความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะกุมอำนาจบริหารราชการแผ่นดินไว้ในมืออย่างเด็ดขาด ดังนั้น ก็เท่ากับโจทก์ประณามรัฐมนตรีทั้งคณะ และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งสองประเภทว่า นิยมยินยอมให้จำเลยเป็นผู้ใช้อำนาจบริหารราชการแผ่นดินอย่างเด็ดขาดแต่ผู้เดียว

ข. จำเลยเป็นหัวแรงคนหนึ่ง ในการเปลี่ยนแปลงการปกครองประเทศ

มาเป็นระบอบประชาธิปไตย ต่อมา เมื่อสภาผู้แทนราษฎรตามระบอบประชาธิปไตย ถูกปิดเสีย จำเลยก็เป็นหัวแรงในการยึดอำนาจผู้ละเมิดรัฐธรรมนูญ แล้วฟื้นฟูระบอบประชาธิปไตยกลับมาอีกใน พ.ศ. 2476 และต่อมาในเดือนตุลาคม ปีเดียวกันบุคคลคนหนึ่งได้ยกทัพมาประชิดพระนคร เพื่อคุกคามการปกครองระบอบประชาธิปไตย คณะนายทหารชั้นผู้ใหญ่ของชาติได้ยกนิ้วเป็นเอกฉันท์ แต่งตั้งให้จำเลยเป็นผู้บังคับบัญชาการกองทหารออกทำการขัดขวางการคุกคามนั้นเป็นผลสำเร็จ ให้การปกครองระบอบประชาธิปไตยยืนยงคงอยู่ได้ต่อมา จำเลยได้เสี่ยงชีวิตเพื่อประชาธิปไตยมาหลายครั้งหลายหนเห็นปานนี้ และจำเลยยังได้เป็นผู้ดำริริเริ่มสร้างอนุสาวรีย์ประชาธิปไตยขึ้น โจทก์ก็กลับหาว่าจำเลยนิยมการปกครองระบอบเผด็จการ รัฐบาลที่จำเลยเป็นนายกรัฐมนตรี ได้ทำสนธิสัญญาไม่รุกรานกับฝรั่งเศส และอังกฤษ และทำสนธิสัญญากับญี่ปุ่น ให้เขาเคารพเอกราชและอธิปไตยของไทย โจทก์ก็กลับหาว่า จำเลยนิยมลัทธิชาตินิยมและการกระทำสงคราม

ค. จำเลยเป็นนายกรัฐมนตรี เป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุด และมียศเป็นจอมพลอยู่แล้วก่อนวันที่ 8 ธันวาคม 2484 โจทก์ยังกลับหาว่าจำเลยสมัครใจเข้าร่วมสงครามกับญี่ปุ่นเพื่อหาช่องทางเพิ่มพูนอำนาจวาสนาอีก ทั้ง ๆ ที่โจทก์ก็มีได้กล้ายืนยันว่า ญี่ปุ่นซึ่งเป็นผู้เผด็จการ และเป็นผู้รุกรานนั้นจะแบ่งเจตีย์อำนาจวาสนาอันใดให้จำเลยใช้เป็นคู่แข่งกับเขอีก พ้องโจทก์จึงเลื่อนลอยคลุมเครือยิ่งนัก

ข้อ 3 จำเลยตระหนักแน่แล้วว่า สงครามโลกครั้งที่ 2 น่าจะระเบิดขึ้น และจะลุกลามมาถึงประเทศไทย สงครามคราวนี้จะเป็นสงครามโลกที่คนทั้งประเทศต้องต่อต้าน (Total War) จำเลยจึงได้เร่งรีบบำรุงการทหารให้เข้มแข็ง กำหนดหน้าที่พลเมืองสำหรับการต่อต้าน ให้พลเมืองทำสวนครัว เลี้ยงสัตว์เพื่อไม่ให้อาหารขาดแคลนยามศึก สะสมเครื่องอุปโภคบริโภคไว้ภายในประเทศ การเตรียมการรบอย่างนี้จำเป็นที่พลเมืองจะต้องถูกบังคับขืนใจอยู่มาก แต่เป็นการเตรียมรบเพื่อรักษาความเป็นกลาง และเพื่อรักษาเอกราชอธิปไตยของชาติไทย ทุกคนย่อมต้องเสียสละเพื่อการนี้ หาใช่เป็นเรื่องการกดขี่ข่มขู่ของลัทธิเผด็จการไม่ และประเทศในระบอบประชาธิปไตยทั้งหลายก็ได้ทำการเตรียมรบเพื่อป้องกันอย่างนี้เหมือนกัน ในบางกรณีพลเมืองของเขาก็ต้องแบกภาระหนักยิ่งกว่าของเรามาก โดยเฉพาะในการครองชีพต้องอดออมอยู่กินกันอย่างแร้นแค้นที่สุด

ข้อ 4 การกระทำที่เป็นจุดหมายอันโจทก์ อาศัยเป็นมูลฟ้อง ก็มีเพียงว่า จำเลยสมัครใจช่วยญี่ปุ่นกระทำสงครามรุกราน แต่โจทก์แก้งนำเอาคำพยานหลัก

ฐานที่จะสืบความข้อนี้ มาแยกแยะเป็นข้อกล่าวหาขึ้นอีกหลายข้อ หลายสำนวน เพื่อชวนให้หลงเชื่อว่า จำเลยกระทำความผิดมากหลายบทหลายกระทง และจำเลยจะได้ประสบความยุ่งยากในการต่อสู้คดี พ้องอย่างนี้ขัดต่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ข้อ 5 การกระทำต่าง ๆ ที่โจทก์อ้างว่าเป็นความผิดตามฟ้องนั้น จำเลยขอต่อสู้ว่า ไม่ใช่เป็นการกระทำของจำเลย แต่เป็นการใช้อำนาจอธิปไตยในทางบริหารราชการแผ่นดินโดยชอบด้วยกฎหมาย และรัฐธรรมนูญ เป็นการกระทำของประเทศไทย (Act of State)

ข้อ 6 จำเลยรับว่า จำเลยเป็นผู้รับผิดชอบร่วมกับคณะรัฐมนตรี ในความคิดเห็นเพื่อการกระทำของประเทศไทย ตามที่กล่าวมาในข้อ 5 แต่เป็นความคิดเห็นโดยสุจริตใจ เพื่อหวังให้ประเทศไทยรอดพ้นจากความพินาศล่มจม กล่าวคือ ในการใช้ดุลยพินิจตัดสินใจ ในเมื่อประสบเหตุการณ์ ตอนที่กองทัพญี่ปุ่นเคลื่อนเข้ามายังประเทศไทย เพื่อผ่านไปทำสงครามกับอังกฤษและบังคับเร่งเร้าให้ไทยเข้าร่วมสงครามทางฝ่ายเขา จำเลยต้องตกอยู่ในบังคับความจำเป็น ให้มีทางเลือกได้เพียงสองทางเท่านั้น คือ ต่อด้านญี่ปุ่นในทันทีทางหนึ่ง หรืออีกทางหนึ่ง ประวิงการต่อด้านไปอย่างใจเย็น ตามโอกาสสมควรที่จะอำนวยให้ นัยหนึ่ง ค่อย ๆ ต่อด้านไปอย่างเจียบหากจำเลยเลือกทางที่ต่อด้านญี่ปุ่นในทันที บานนี้ประเทศไทยก็ย่อยยับไปเสียแล้ว เพราะไทยเป็นประเทศเล็ก ทำอาวุธและเครื่องรบเองไม่ได้ ซื้อหาอาวุธและเครื่องรบทันสมัยก็ไม่ได้ มีอาวุธและเครื่องรบอยู่บ้าง ก็เป็นของไม่ทันสมัย และมีจำนวนน้อยมาก การเตรียมยังไม่พร้อมสรรพ ไม่มีพันธมิตรช่วยเหลือให้กำลังรบหรืออาวุธเลย ญี่ปุ่นเป็นมหาอำนาจ มีกองทัพมหาเข้มแข็ง ทั้งทางบก ทางเรือ ทางอากาศ อินโดจีนของฝรั่งเศส ชาตินมหาอำนาจก็ยังยินยอมให้ญี่ปุ่นเคลื่อนเข้ามาตามสบายใจ เหตุการณ์ในภายหลังก็แสดงว่า แม้อังกฤษซึ่งเป็นจักรภพใหญ่ที่สุดในโลก มีราชนาวีที่เข้มแข็งที่สุด ก็ยังต่อด้านกำลังรบของญี่ปุ่นไม่อยู่ ต้องล่าถอยไปถึง ๑ ปีกว่า จึงจะตั้งตัวได้ การที่ไทยจะหักหาญต่อด้านญี่ปุ่นทันที จึงเปรียบเหมือนแมลงเม่าบินเข้าสู่กองไฟ จำเลยจึงตัดสินใจเลือกเอาทางที่ผ่อนหนักเป็นเบาไปพลางก่อน แล้วสะสมกำลังวางแผนต่อด้านเจียบ ๆ โดยค่อยทำค่อยไปจนเมื่อญี่ปุ่นถูกฝ่ายสัมพันธมิตรตัดกำลังให้อ่อนลงแล้ว ไทยจึงร่วมกับฝ่ายสัมพันธมิตรเข้าขับไล่ญี่ปุ่นให้แตกพ่ายไปในที่สุด จำเลยได้ลงมือต่อด้านขัดขวางการรบของญี่ปุ่นเรื่อยมา แต่มีอุปสรรคนานาประการ และผลที่สุด จำเลยก็ต้องออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรีเสียก่อนที่จะมี

โอกาสทำการได้สำเร็จ

การที่จำเลยตัดสินใจ เลือกการต่อต้านญี่ปุ่นตามวิธีดังกล่าวนี้ เป็นการกระทำด้วยความจำเป็นโดยถูกอำนาจบังคับเร่งเร้าไม่หยุดหย่อน จำเลยไม่สามารถขัดขืนหรือหลีกเลี่ยงได้ และเป็นการกระทำเพื่อป้องกันเอกราชอธิปไตยของประเทศไทย ป้องกันชีวิตและทรัพย์สินของพลเมืองไทยทั้งประเทศ ป้องกันเกียรติยศของทหารไทยไม่ให้ถูกปลดอาวุธ และได้ทำไปโดยพอสมควรแก่เหตุ เป็นการกระทำที่ไม่ต้องรับโทษทางอาญา

ข้อ 7 ทางฝ่ายบริหาร ซึ่งจำเลยเป็นนายกรัฐมนตรี ได้วางโครงการต่อต้านญี่ปุ่นอย่างเงียบ ๆ ไว้ และได้ลงมือต่อต้านเรื่อยมาอย่างไร จำเลยจะได้แถลงรายละเอียดให้ศาลทราบ ในเมื่อเปิดคดีฝ่ายจำเลย

ข้อ 8 ผลที่ได้รับเนื่องจาก การต่อต้านญี่ปุ่นที่ทางฝ่ายบริหาร ซึ่งจำเลยเป็นนายกรัฐมนตรี ได้กระทำมาก็คือ ไทยยังรักษาเอกราชและอธิปไตยได้ตลอดมาจนบัดนี้ ทหารไทยก็ไม่ถูกย้ายเกียรติยศให้ปลดอาวุธ กรรมยอมเป็นเครื่องชี้เจตนาว่าจำเลยทำดีหรือทำชั่ว

ข้อ 9 พ้องใจทักระบุมเวลาที่หาว่าจำเลยกระทำผิดอย่างเคลือบคลุม ไม่ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ข้อ 10 พระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม 2488 ที่โจทก์ฟ้อง มีบทบังคับให้มีผลย้อนหลัง แต่ศาลจะตีความให้กฎหมายนี้ มีผลย้อนหลังไปขัดแย้งต่อบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยไม่ได้ มิฉะนั้น พระราชบัญญัตินี้จะตกเป็นโมฆะตามมาตรา 61 แห่งรัฐธรรมนูญ การกระทำที่โจทก์ฟ้องกล่าวหาจำเลยในคดีนี้ เป็นการใช้อำนาจบริหารราชการแผ่นดิน ตามรัฐธรรมนูญโดยชอบ จึงเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติอาชญากรรมสงครามตามฟ้องของโจทก์ไม่ได้

ข้อ 11 การใช้อำนาจบริหารราชการแผ่นดินต้องเป็นด้วยความไว้วางใจของสภาผู้แทนราษฎร จำเลยและคณะรัฐมนตรีของจำเลย ก็ได้รับความไว้วางใจตลอดเวลาที่ใช้อำนาจบริหารราชการแผ่นดิน ในเรื่องที่ถูกกล่าวหาตามฟ้อง สภาผู้แทนราษฎรไม่มีอำนาจตามรัฐธรรมนูญที่จะออกกฎหมายมาแสดงในภายหลังว่า การใช้อำนาจบริหารราชการแผ่นดินเช่นนั้น เป็นความผิดทางอาญา โดยเฉพาะคดีนี้สภาผู้แทนราษฎรที่ออกพระราชบัญญัติอาชญากรรมสงครามที่โจทก์ฟ้องก็เป็นสภาผู้แทนราษฎรอันเดียวกับที่ได้ให้ความไว้วางใจจำเลย และคณะรัฐมนตรีของจำเลยนั่นเองจึงเห็นเจตนารมณ์อย่างแจ่มชัดว่า พระราชบัญญัตินี้ไม่บังคับถึงการกระทำที่โจทก์กล่าวหา

จำเลย นัยหนึ่งย่อมเป็นไปได้ ที่สภาผู้แทนราษฎรของชาติไทยจะมาลบเลือนด้วย
ทำอันสิ่งซึ่งได้เขียนไว้เองด้วยมือ

ข้อ 12 ตามพ้องโจทก์ข้อ 4 ที่กล่าวว่า อาชญากรรมสงครามเป็นเหตุให้
ประชาชนชาวไทยของประเทศไทย ต้องสูญเสียชีวิตและทรัพย์สินสมบัติไปอย่างมากมาย
และต้องรับผิดชอบหนัก ทั้งทางเศรษฐกิจ การเมืองของประเทศไทย ต้องตกอยู่ในฐานะ
ลำบาก ยุ่งยาก และเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของชาติอีกด้วยนั้น จำเลยขอต่อสู้ว่า ถ้า
จำเลยและคณะรัฐมนตรีของจำเลย ได้เลือกเอาทางต่อต้านญี่ปุ่นในทันทีแล้ว ประชา
ชนจะสูญเสียชีวิตและทรัพย์สินสมบัติยิ่งกว่าที่เป็นมาอีกมากมาย บ้านเมืองจะแตก
ลาญจนไม่สามารถตั้งเป็นประเทศเอกราชอธิปไตยได้อีกต่อไป เมื่อเป็นประเทศเอกราช
ไม่ได้แล้ว ก็จะหาเกียรติศักดิ์ของชาติไทยไม่ได้เลย ตรงกันข้าม เวลานี้ชาติ
เรายังมีเอกราชอธิปไตย คนไทยยังมีเกียรติสมบูรณ์

เกี่ยวกับทางเศรษฐกิจ การเมือง ความจริงซึ่งไม่อาจโต้แย้งได้ ย่อม
ปรากฏอยู่ว่า

1. สหรัฐอเมริกาถือว่า ไทยได้ลงประกาศสงครามกับเขา เพราะเหตุที่
เนื่องมาจากกองทัพญี่ปุ่น เข้ามาอยู่ในประเทศไทยแล้ว ไม่ใช่ทำลงด้วยความสมัคร
ใจของประชาชน เขาจึงไม่นำพาต่อการประกาศสงครามนั้น และเขารับรองว่ากอง
ทัพของไทยไม่ได้ทำการรบกับฝ่ายสัมพันธมิตรจริง ๆ เลย และไทยยังได้ตั้งกองต่อ
ต้าน พร้อมทั้งจะต่อต้านญี่ปุ่นอย่างเปิดเผยได้ทันที ในเมื่อฝ่ายสัมพันธมิตรต้องการ

บริเตนใหญ่ก็ไม่ได้บังคับไทย ให้ทำสัญญาสันติภาพ ตามแบบผู้แพ้สงคราม

ทั้งนี้ย่อมแสดงโดยปริยายว่าชาติทั้งสองที่กล่าวแล้ว เขาไม่ได้ถือว่ารัฐบาล
ไทยในขณะที่เกิดเหตุที่โจทก์ฟ้อง ได้บริหารราชการแผ่นดินไปในทางสมัครใจช่วยญี่ปุ่น
กระทำสงครามรุกราน

2. ในทางเศรษฐกิจ ผลแห่งสงครามทำให้ของแพง นี้ก็เพราะไม่มีสินค้า
เข้าประเทศ เราออกธนบัตรให้ญี่ปุ่นเอาไปใช้ ออกสู่ท้องตลาดเกิดทุนสำรองมาก
และการคมนาคมถูกทำลายย่อยยับ จากการโจมตีทางอากาศ ซึ่งอังกฤษต้องกระทำ
เพื่อชัยชนะ

รัฐบาลสมัยจำเลยเป็นนายกรัฐมนตรี ต้องรับผิดชอบเฉพาะในการที่ให้
ญี่ปุ่นยืมเงินไปใช้เท่านั้น แต่ได้กระทำด้วยความจำใจ และได้ให้เขาเอาทองคำ
เครื่องจักรและสินค้ามาแลกเปลี่ยน เงินส่วนมากญี่ปุ่นยืมไปภายหลังจากที่จำเลยพ้น
ตำแหน่งนายกรัฐมนตรีแล้ว โดยไม่มีอะไรมาแลกเปลี่ยน แต่ถ้ารัฐบาลไทยไม่ให้ญี่ปุ่น

ยืมเงินไปใช้ ญีปุ่นก็จะเอาเงินเยนทหารของเขาใช้ ซึ่งจะทำให้เกิดผลร้ายยิ่งกว่า เพราะเขาจะเอาออกใช้ไม่จำกัดจำนวน ดังมีพยานอยู่ว่า ในพม่า มลายู ฟิลิปปินส์ และที่อื่น ๆ การใช้เงินเยนของทหารได้ทำให้ของแพง จนถึงราษฎรต้องอดตายกัน เมื่อเสร็จสงครามแล้ว เงินของทหารก็หมดค่าเลย เงินบาทของเรายังมีค่าอยู่ แม้จะได้ลดลงมากก็ตาม ราษฎรก็ยังใช้ซื้อเครื่องอุปโภคบริโภคในการครองชีพได้ ไม่แร้นแค้นเหมือนที่อื่น

3. เวลาในประเทศไทย ราษฎรมีที่อยู่อาศัยเพียงพอ มีอาหารและเครื่องใช้ในการครองชีพพุ่มเพื่อยิ่งกว่า เพื่อนบ้านของเราที่ประสบภัยสงครามคราวนี้ ของเขานั้นบ้านเรือนพังพินาศ ราษฎรไม่มีที่อยู่อาศัยกันมาก บางแห่งอาหารการกินก็ขาดแคลนจนถึงอดตายกัน ชาวต่างประเทศที่จะเข้ามาจากดินแดนใกล้เคียงเราต่างพากันยกนี้ว่า สงครามคราวนี้ทำความเสียหายให้แก่ประเทศไทยน้อยอย่างน่าอัศจรรย์ และเขาเพียงจะมีโอกาสมาสนุกสนาน รื่นเรริงกันได้ แต่ในประเทศไทยเท่านั้นแหละคือผลที่ได้รับจากการที่รัฐบาลไทย ซึ่งจำเลยเป็นนายกรัฐมนตรี ไม่ได้บริหารราชการแผ่นดินไปในทำนองแมลงเม่าบินเข้ากองไฟ โดยหักโหมเข้าต่อต้านญีปุ่นในทันที

4. เกี่ยวกับการเมืองต่างประเทศ มรว. เสนีย์ ปราโมช นายกรัฐมนตรีแห่งคณะรัฐบาลที่ทำความตกลงเลิกสงครามและประชาชนพลเมืองก็แสดงความปรีดาปราโมทย์ ในข้อตกลงเลิกสงคราม จนถึงกับมีงานฉลองสันติภาพกันอย่างมโหฬาร พ้องใจทักที่กล่าวว่า การเมืองตกอยู่ในฐานะลำบาก ยุ่งยากและเสื่อมเสียเกียรติยศของชาติ จึงขัดแย้งกับความจริงอย่างตรงข้าม

ขอให้ศาลพิพากษายกฟ้องโจทก์ ปล่อยจำเลย

(ลงชื่อ) ป. พิบูลสงคราม จำเลย

คำให้การฉบับนี้ทนายจำเลยเป็นผู้เรียงพิมพ์

ภาคผนวก จ.

คำให้การปฏิเสธฟ้อง

คำให้การของจำเลย

ศาลฎีกา

วันที่ 3 มกราคม พุทธศักราช 2489

ระหว่าง คณะกรรมการตามพระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม โจทก์
 พันโท พระสารสาสน์พลขันธ์ จำเลย
 ข้าพเจ้า พันโท พระสารสาสน์พลขันธ์ (ลอง สุนทานนท์) จำเลย เกิดปี
 ฉลู อายุ 57 ปี ตั้งบ้านเรือนอยู่บ้านเลขที่ 9 ซอยอโคก ตำบลคลองตัน อำเภอ
 พระโขนง จังหวัดพระนคร เชื้อชาติไทย สัญชาติไทย ขอให้การตามที่จะกล่าว
 ต่อไปนี้

ข้อ 1 จำเลยได้ทราบฟ้องของโจทก์แล้ว ขอให้การว่าจำเลยมิได้กระทำการอันใด อันเป็นผิดกฎหมายตั้งคำฟ้องของโจทก์

ข้อ 2 จำเลยขอให้การต่อไปว่าฟ้องโจทก์เคลือบคลุม จำเลยไม่สามารถต่อสู้คดีโดยถูกต้องได้ และกล่าวฟ้องพุ่มเฟิย ซึ่งศาลไม่ควรรับไว้พิจารณา

ข้อ 3 แม้ศาลจะฟังว่าจำเลยได้กระทำการอันใดลงไป การกระทำนั้นก็หาเป็นผิดกฎหมายไม่ และจำเลยมีข้ออ้างตามกฎหมายที่จะไม่ต้องรับผิด

กฎหมายที่โจทก์อ้าง เป็นบทขอให้ลงโทษจำเลยไม่มีผลในการที่จะใช้บังคับแก่คดีของจำเลยได้ เพราะฉะนั้น ขอศาลได้โปรดพิจารณาและพิพากษาให้ยกฟ้องของโจทก์เสีย

(ลงชื่อ) พันโท พระสารสาสน์พลขันธ์ จำเลย

ภาคผนวก ฉ.

(สำเนา)

คำพิพากษา

คดีอาชญากรรมสงคราม

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ที่ 1/2489

ศาลฎีกา

วันที่ 23 มีนาคม พุทธศักราช 2489

ความอาญา

ระหว่าง คณะกรรมการตามพระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม

โจทก์

(โดย พันเอก สุวรรณ เพ็ญจันทร์)

พันโท พระสารสาสน์พลชั้น (ลอง สุนทานนท์)

จำเลย

เรื่อง หาว่ากระทำความผิดฐานเป็นอาชญากรรมสงคราม

คดีนี้โจทก์ฟ้องเป็นใจความว่า เมื่อ พ.ศ. 2482 สงครามในทวีปยุโรปได้เกิดขึ้น โดยประเทศเยอรมนีทำการรุกรานประเทศโปแลนด์ จนกระทั่งได้ทำสงครามกับประเทศบริเตนใหญ่ ฝรั่งเศส สหรัฐอเมริกา และสหภาพโซเวียต เป็นต้น ต่อมาในวันที่ 8 ธันวาคม 2484 ประเทศญี่ปุ่นได้ยกทัพเข้ารุกรานดินแดนไทย บรรดาทหาร ตำรวจ และราษฎรไทยได้ร่วมมือกันต่อสู้การรุกรานของญี่ปุ่น และในขณะนั้นได้มีบุคคลบางคนที่นิยมชมชอบลัทธิเผด็จการ ที่มีกบใหญ่ใฝ่สูงที่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว และแสวงหาอำนาจราชศักดิ์ ได้สั่งระงับการต้านทานแล้วต่อมาได้สมัครใจทำสัญญา ร่วมรบร่วมรุกรานฝ่ายญี่ปุ่น ในที่สุด เมื่อวันที่ 25 มกราคม 2485 ได้ประกาศสงครามกับบริเตนใหญ่ และสหรัฐอเมริกาอีกด้วย จำเลยในคดีนี้ ได้สมัครใจโฆษณาชักชวนให้ผู้อื่นเห็นดีเห็นชอบ ในการกระทำของผู้ทำสงครามรุกราน และให้ความลับหรือความรู้อันเป็นอุปการะต่างกรรมต่างวาระกันคือ ระหว่างวันที่ 28 ธันวาคม 2484 ถึงวันที่ 30 ธันวาคม 2484 เวลากลางวัน จำเลยได้ให้สัมภาษณ์แก่ผู้แทนหนังสือพิมพ์หลายฉบับ ที่โรงแรมโอเรียลเตล ตำบลสุริวงค์ อำเภอบางรัก จังหวัดพระนคร ระหว่างวันที่ 1 มกราคม 2485 ถึงวันที่ 5 มีนาคม 2485 เวลาไม่ปรากฏชัดเจน จำเลยส่งบทประพันธ์ชื่อว่า "จดหมายจากโตเกียว" ให้หนังสือพิมพ์สุภาพสตรี

โฆษณา ระหว่างวันที่ 8 เมษายน 2486 ถึงวันที่ 8 กรกฎาคม 2486 เวลากลางวันและกลางคืน จำเลยได้โฆษณาหรือให้ผู้อื่นโฆษณาบทความของจำเลย ทางสถานีวิทยุกระจายเสียง กรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น ระหว่างวันที่ 28 ธันวาคม 2484 ถึงวันที่ 30 ธันวาคม 2484 เวลาใดไม่ปรากฏชัด จำเลยได้กล่าวอบรมผู้แทนหนังสือพิมพ์ในประเทศไทยหลายฉบับที่โรงแรมโอเรียนเต็ล ตำบลสุริวงค์ อำเภอบางรัก จังหวัดพระนคร ระหว่างเดือนมกราคม 2485 ถึงเดือนพฤศจิกายน 2487 วันเวลาไม่ปรากฏ จำเลยได้กล่าวข้อความแก่บุคคลหลายคนที่กรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น และระหว่างวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2488 ถึงวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2488 จำเลยได้กล่าวต่อบุคคลหลายคนในเรืออาวามารู ขณะเดินทางจากเมืองโมยิ ในประเทศญี่ปุ่น มายังเมืองไซ่ง่อน ประเทศอินโดจีนฝรั่งเศส ทั้งหมดนี้รวมเป็นใจความว่า ญี่ปุ่นต้องชนะสงครามแน่ เพราะมีอาวุธวิเศษ ฤทธิเดชเกินอาวุธใด ๆ ในโลก ไม่มีชาติอื่นทำได้ ญี่ปุ่นจะแพ้สงครามคราวนี้ไม่ได้ ชาติไทยจะพ้นอันตรายได้ ต่อเมื่อรู้จักเอาอกเอาใจญี่ปุ่นเท่านั้น ความเห็นใจในมิตรต่อกันจะเป็นหนทางเดียวเท่านั้นที่จะทำให้ญี่ปุ่นไม่ทำหุนหันแก่ไทย ขอให้ไทยร่วมมือกับญี่ปุ่นมากขึ้น ญี่ปุ่นได้เคยให้ความอุปการะช่วยเหลือไทยมาช้านาน และมีบุญคุณกับไทยมากเหลือจะคณานับได้ คนไทยไม่ควรลืมบุญคุณของญี่ปุ่น ญี่ปุ่นหวังที่จะให้ไทยเจริญ จำเลยรู้แน่ว่า สงครามมหาเอเชียบูรพาจะเกิดขึ้น จึงเขียนบทความแนะนำให้ญี่ปุ่นบุกขึ้นที่จังหวัดสงขลา แทนที่จะขึ้นอินโดจีน เพื่อตีเข้าไปในมลายู โจทก์ขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม พ.ศ. 2488 มาตรา 3 (1) และ (4) มาตรา 9

จำเลยให้การปฏิเสธฟ้องโจทก์ต่อสู่ว่า ฟ้องของโจทก์คลุมเครือและพุ่มเพอญ ศาลไม่ควรรับไว้พิจารณา แม้ศาลจะฟังว่าจำเลยได้กระทำอันใดไป การนั้นก็หาเป็นผิดกฎหมายไม่

พระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม พ.ศ. 2488 มีความว่าไม่ว่าการกระทำอันบัญญัติว่าเป็นอาชญากรรมสงครามนั้น จะได้กระทำก่อนหรือหลังวันใช้พระราชบัญญัตินี้ก็ดี ผู้กระทำได้ชื่อว่า เป็นอาชญากรรมสงคราม และจะต้องได้รับโทษตามที่บัญญัติไว้ทั้งสิ้น ข้อบัญญัติที่ว่าให้การกระทำก่อนพระราชบัญญัติ เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติด้วยนี้ เป็นกฎหมายย้อนหลัง และมีปัญหาว่าจะขัดกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 14 หรือไม่ รัฐธรรมนูญ มาตรา 14 มีความดังนี้ "ภายในบังคับแห่งบทกฎหมายบุคคลย่อมมีเสรีภาพบริบูรณ์ในร่างกาย เคหสถาน ทรัพย์สิน การพูด การเขียน การโฆษณา การศึกษาอบรม การประชุมโดยเปิดเผย การตั้งสมาคม การอาชีพ"

แต่การที่จะวินิจฉัยว่า กฎหมายสองบทนี้ขัดแย้งกันหรือไม่ประการใด ศาลจำต้องตีความหมายแห่งรัฐธรรมนูญ มาตรา 14 ในชั้นนี้จึงต้องระลึกรัฐธรรมนูญ มาตรา 62 ซึ่งมีความว่า "ท่านว่าสภาผู้แทนราษฎรเป็นผู้ทรงไว้สิทธิเด็ดขาดในการตีความแห่งรัฐธรรมนูญนี้" ว่าเมื่อมาตรา 62 บัญญัติเช่นนี้ ศาลจะยังมีอำนาจตีความมาตรา 14 หรือไม่

ศาลฎีกาได้พร้อมกันประชุมปรึกษาปัญหานี้ตลอดแล้ว รัฐธรรมนูญ มาตรา 58 บัญญัติว่า "การพิจารณาพิพากษา อรรถคดี ท่านว่า เป็นอำนาจของศาลโดย เฉพาะ ซึ่งจะต้องดำเนินคดีตามกฎหมาย และในนามของพระมหากษัตริย์" ก็เมื่อให้ศาลใช้กฎหมายแล้ว จะไม่ให้ศาลแปลความหมายของกฎหมายได้อย่างไร เพราะในการใช้หรือบังคับตามกฎหมาย ศาลก็ย่อมต้องแปลหรือตีความกฎหมายเป็นธรรมดา หากไม่ให้แปล ศาลก็ใช้กฎหมายนั้นไม่ได้ มาตรา 62 ไม่ได้บัญญัติเด็ดขาดว่าอำนาจตีความรัฐธรรมนูญ เป็นของสภาผู้แทนราษฎรโดยเฉพาะ เช่นที่ใช้ในมาตรา 58 เป็นแต่กล่าวว่ สภาผู้แทนราษฎรมีสิทธิเด็ดขาดในการตีความเท่านั้น จึงไม่ใช่ข้อบัญญัติที่ตัดอำนาจศาลไม่ให้ตีความ

บทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ มาตรา 14 ดังซึ่งคัดกล่าวไว้ข้างบน มีข้อความรับรองถึงเสรีภาพของบุคคลในการต่าง ๆ ดังระบุไว้ นั้น จริงอยู่ไม่มีคำโดยตรงว่า มีเสรีภาพในการกระทำ แต่ศาลฎีกาเห็นว่า มาตรา 14 เป็นข้อบัญญัติรับรองเสรีภาพในการกระทำด้วย เพราะคำว่ามีเสรีภาพโดยบริบูรณ์นี้ หมายความว่า ย่อมทำได้ตามใจชอบ เช่น เรามีทรัพย์ เราจะทำอะไรแก่ทรัพย์นั้น หรือจะเอาทรัพย์นั้นทำอะไรแก่ใครก็ได้ หากการกระทำนั้น อยู่ภายใต้บังคับของกฎหมาย คำว่า มีเสรีภาพบริบูรณ์ในร่างกายจึงไม่หมายแต่เฉพาะเพียงไม่ให้ใครมาทำอะไรแก่เรา แต่หมายรวมถึงเราจะทำอะไรก็ได้ด้วย หากการนั้นอยู่ภายในบังคับของกฎหมาย สรุปความมาตรา 14 รับรองว่า บุคคลทุกคนอาจที่จะทำ จะพูด จะเขียน ฯลฯ อย่างไรก็ได้ แต่ทั้งนี้ต้องอยู่ภายในบังคับแห่งบทกฎหมาย หรืออีกนัยหนึ่งก็คือต้องไม่มีกฎหมายห้ามไว้ จะเป็นโดยตรงหรือโดยอ้อม เช่น การบัญญัติลงโทษกีดกัน ประโยคที่ว่า "ภายในบังคับแห่งบทกฎหมาย" นี้ย่อมต้องหมายถึง บทกฎหมายในเวลากระทำ เวลาพูด เวลาเขียน ฯลฯ จะหมายถึงบทกฎหมายที่จะออกต่อไปข้างหน้าด้วยไม่ได้ เพราะบทบัญญัติแห่งมาตรา 14 นี้ เป็นหลักประกันซึ่งรัฐธรรมนูญให้แก่ประชาชน หากจะแปลว่ารวมถึงกฎหมายอันจะมีมาในภายหน้าแล้ว บุคคลผู้กระทำ ผู้พูด ผู้เขียน ฯลฯ จะรู้ได้อย่างไรว่าการกระทำของตน การพูด การเขียน ฯลฯ นั้น ตนทำ พูด และเขียน

ได้โดยไม่ผิดกฎหมายหรือไม่ เพราะต่อไป อาจมีกฎหมายออกมาว่าอย่างไรก็ได้ บทบัญญัติแห่งมาตรา 14 จะไม่เป็นหลักประกันและไม่มีประโยชน์ที่จะบัญญัติไว้ ก่อนมีรัฐธรรมนูญก็ได้มีกฎหมายลักษณะอาญามาตรา 7 บัญญัติว่า บุคคลควรรับอาญาต่อเมื่อมันได้กระทำการอันกฎหมาย ซึ่งใช้อยู่ในเวลาที่กระทำ บัญญัติว่าเป็นความผิด และกำหนดโทษไว้ รัฐธรรมนูญ มาตรา 14 เป็นบทบัญญัติรับรองกฎหมายลักษณะอาญามาตรา 7 นี้อีกชั้นหนึ่ง ถ้าจะแปลประโยคว่า "ภายในบังคับแห่งบทกฎหมาย" ในรัฐธรรมนูญ มาตรา 14 ว่าหมายถึงกฎหมายภายนอกแล้ว รัฐธรรมนูญ มาตรา 14 ก็จะทำลายหลักประกันซึ่งกฎหมายลักษณะอาญามาตรา 7 ให้ไว้หมดสิ้น ศาลฎีกาพร้อมกันประชุมปรึกษา เห็นว่าจะแปลเช่นนั้นไม่ได้ และต้องเข้าใจรัฐธรรมนูญ มาตรา 14 ว่าบุคคลย่อมกระทำ ย่อมพูด ย่อมเขียน ฯลฯ โดยไม่ต้องห้าม และจะไม่ต้องรับโทษทัณฑ์แต่อย่างใด ในเมื่อการกระทำ การพูด การเขียน ฯลฯ เช่นนั้นไม่มีกฎหมายบัญญัติห้าม หรือบัญญัติว่าเป็นความผิด และหากกฎหมายใดบัญญัติย้อนหลังลงโทษการกระทำ การเขียน การพูด ฯลฯ ที่แล้วมาย่อมขัดกับรัฐธรรมนูญ มาตรา 14 พระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม เฉพาะที่บัญญัติย้อนหลังก็อยู่ในสถานะเช่นเดียวกัน ทั้งนี้มิได้หมายความว่า สภาผู้แทนราษฎรออกกฎหมายย้อนหลังไม่ได้เลย ถ้าบทบัญญัติของกฎหมายให้ย้อนหลังนั้นไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญแล้ว กฎหมายย้อนหลังนั้นก็ย่อมใช้ได้ดี เช่น พระราชบัญญัติงบประมาณ ซึ่งให้มีผลย้อนหลัง เป็นต้น

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 61 กล่าวว่า "บทบัญญัติแห่งกฎหมายใด ๆ มีข้อความแย้งหรือขัดกับรัฐธรรมนูญนี้ ท่านว่าบทบัญญัตินั้นเป็นโมฆะ" ฉะนั้น พระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม เฉพาะที่บัญญัติย้อนหลังซึ่งขัดกับรัฐธรรมนูญ มาตรา 14 ดังกล่าวแล้ว จึงเป็นโมฆะ ส่วนที่บัญญัติว่าด้วยการกระทำต่อไปหลังจากเมื่อใช้พระราชบัญญัติแล้วนั้น เป็นอันใช้ได้ ประโยคที่ว่า "ภายในบังคับแห่งบทกฎหมาย" ในมาตรา 14 นั้นเอง แสดงให้เห็นว่าสภาผู้แทนราษฎรซึ่งทรงไว้ซึ่งอำนาจนิติบัญญัติ มีอำนาจที่จะขีดวงเสรีภาพในการดังกล่าวในมาตรา 14 นั้นได้ แต่เมื่อจะขีดวงประการใด ก็ย่อมต้องประกาศเป็นกฎหมายขีดวงไว้เสียก่อนจะขีดย้อนหลังทำให้หลักประกันที่มาตรา 14 ให้ไว้สูญเสียไปหาได้ไม่ มาตรา 61 มิได้กล่าวว่าใครจะเป็นผู้มีอำนาจ แสดงว่ากฎหมายอันขัดกับรัฐธรรมนูญเป็นโมฆะได้ แต่ศาลฎีกาเห็นว่า ศาลมีอำนาจแสดงได้ด้วยเหตุผลสามประการคือ ประการที่หนึ่งศาลเป็นผู้ใช้กฎหมายตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 58 ฉะนั้น การที่จะดูว่าอะไรเป็นกฎหมายคือเป็นกฎหมายที่ใช้ได้หรือไม่ย่อมเป็นอำนาจของศาล เพราะถ้าศาลไม่มีอำนาจดู ศาล

ก็ย่อมไม่รู้ว่าอะไรเป็นกฎหมายหรือไม่เป็น และศาลจะดำเนินการพิจารณาพิพากษา อรรถคดีตามกฎหมายได้อย่างไร ประการที่สองการปกครองระบอบรัฐธรรมนูญของเรา แบ่งอำนาจเป็น 3 ประเภท คือ อำนาจนิติบัญญัติ อำนาจบริหาร และอำนาจ ตุลาการ แต่ละอำนาจย่อมมีอำนาจยิ่ง และกำกับเป็นการควบคุมกันอยู่ ซึ่งเป็นหลัก ประกันในความมั่นคง เมื่อสภาผู้แทนราษฎรมีอำนาจทางนิติบัญญัติออกกฎหมายมาแล้ว ศาลซึ่งมีอำนาจทางฝ่ายตุลาการต้องปฏิบัติตาม ไม่ว่าจะศาลจะเห็นว่ากฎหมายนั้นสมควร หรือไม่ก็ตาม แต่ในขณะเดียวกัน ถ้าสภาผู้แทนราษฎรออกกฎหมายไม่ถูกต้องกับ รัฐธรรมนูญ หรือขัดกับรัฐธรรมนูญ ศาลก็มีอำนาจแสดงความไม่ถูกต้องนั้นได้ เหตุผล ประการสุดท้ายก็คือ เมื่อมีรัฐธรรมนูญ มาตรา 61 ไว้แล้วเช่นนี้ ก็จำเป็นต้องมีผู้ที่มี อำนาจชี้ขาดว่า กฎหมายบทใดขัดกับรัฐธรรมนูญหรือไม่ มิฉะนั้น มาตรา 61 นี้ ก็จะไม่ มีผล กฎหมายนั้นสภาผู้แทนราษฎรออกมาเอง จะกลับไปให้สภาผู้แทนราษฎรชี้ขาด ว่า เป็นกฎหมายดีหรือไม่อย่างไรได้ จะว่าทางฝ่ายบริหารนั้นมีอำนาจชี้ขาดก็ไม่ได้ เพราะการวินิจฉัยกฎหมายไม่ใช่เป็นเรื่องของฝ่ายบริหาร เช่นนี้ใครเล่าจะมีอำนาจ นอกจากศาล ศาลเป็นหน่วยที่ตั้งขึ้นไว้สำหรับให้ความยุติธรรม เป็นการบำบัดทุกข์ ร้อนให้แก่ประชาชน บุคคลทั้งหลายย่อมหวังในความยุติธรรมของศาลเป็นที่ตั้ง และก็ เมื่อมีบทกฎหมายอันออกมาตัดเสรีภาพ และขัดต่อรัฐธรรมนูญเช่นนี้ จะไม่ให้ศาลมี อำนาจแสดงเพื่อให้ความยุติธรรมแก่บุคคลผู้เกี่ยวข้องหรือ ทางศาลไม่ประสงค์จะ เข้าไปวินิจฉัยถึงกิจการของทางฝ่ายนิติบัญญัติ แต่ก็ไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้ในกรณีเช่นนี้

อาศัยเหตุผลดังได้บรรยายมาแล้ว ศาลฎีกาจึงพร้อมกันพิพากษาชี้ขาดว่า พระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม พ.ศ. 2488 เฉพาะที่บัญญัติลงโทษการกระทำก่อน วันใช้พระราชบัญญัติขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 14 และเป็น โฆษะตามมาตรา 61 การกระทำที่โจทก์ฟ้องจำเลยในคดีนี้ เป็นการกระทำก่อนวันที่ 11 ตุลาคม 2488 อันเป็นวันใช้พระราชบัญญัตินี้ทั้งสิ้น จำเลยจะมีความผิดตามกฎหมายอื่นใดบ้างหรือไม่ ไม่สำคัญสำหรับคดีนี้ เพราะคดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตาม พระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม พ.ศ. 2488 เท่านั้น เมื่อบทบัญญัติอันโจทก์ฟ้องขอ ให้เอาผิดกับจำเลยเป็นโฆษะเสียแล้ว ก็ไม่มีทางจะลงโทษจำเลยได้ จึงให้ยกฟ้อง ของโจทก์เสีย ปล่อยจำเลยพ้นข้อหาไป

หลวงจํารูญเนติศาสตร์
พระยาลัดพลีธรรมประคัลภ์
พระนาถปรีชา
พระมณูภันย์วิมลสาร

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ช.

(สำเนา)

คำพิพากษา

คดีอาชญากรรมสงคราม

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ที่ 2 และ 4/2489

ศาลฎีกา

วันที่ 23 มีนาคม พุทธศักราช 2489

ความอาญา

ระหว่าง คณะกรรมการตามพระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม
(โดย พระยาอรรถกรกรมมฤตติ)

โจทก์

จอมพลแปลก พิบูลสงคราม

จำเลย

ระหว่าง คณะกรรมการตามพระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม
(โดย พันโท หลวงเจริญเนติศาสตร์)

โจทก์

จอมพลแปลก พิบูลสงคราม ที่ 1

นายเพียร ราชธรรมนิเทศ ที่ 2

จำเลย

นายสังข์ พัฒโนทัย ที่ 3

เรื่อง หาว่ากระทำความผิดฐานเป็นอาชญากรรมสงคราม

ในสำนวนที่ 1 โจทก์ฟ้องเป็นใจความว่า จำเลยได้กระทำความผิดต่อพระราชบัญญัติอาชญากรรมสงครามต่างกรรมต่างวาระ หลายบทหลายกระหนง เช่นสมัครใจเข้าร่วมสงครามรุกรานกับญี่ปุ่น โดยร่วมยุทธทางพม่าและด้านเหนือ กับโฆษณาชักชวนให้เห็นชอบในการกระทำสงครามรุกราน ความผิดหลังที่สุดที่โจทก์หาว่าจำเลยได้กระทำความผิดเกิดระหว่าง วันที่ 16 กรกฎาคม 2486 ถึงวันที่ 31 ธันวาคม 2486 ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม พุทธศักราช 2488 มาตรา 3(1) มาตรา 9 ประกอบด้วยกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 63, 64 และมาตรา 71 กับขอให้ริบทรัพย์และเพิกถอนสิทธิออกเสียงเลือกตั้งด้วย

สำนวนที่ 2 โจทก์ฟ้องว่า จำเลยทั้งสามสมคบกันกระทำความผิด ต่างกรรมต่างวาระ หลายบทหลายกระหนง เช่นโฆษณาชักชวนให้บุคคลเห็นดีเห็นชอบในการ

กระทำของผู้ทำสงครามรุกราน ความผิดหลังสุดเกิดเมื่อวันที่ 6 กรกฎาคม 2486
ขอให้ลงโทษเช่นเดียวกับสำนวนที่ 1

จำเลยที่ 1 และที่ 2 ปฏิเสธความรับผิดชอบ ต่อสู้ว่ากฎหมายอาชญากรรมสงครามมีบทบังคับให้มีผลย้อนหลังขัดแย้งกับรัฐธรรมนูญ ฉะนั้นเป็นโมฆะตามรัฐธรรมนูญ
ตามมาตรา 61

จำเลยที่ 3 ต่อสู้ว่า จำเลยไม่มีความผิด อ้างว่าทำตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา

ศาลได้พิจารณาคดีสองสำนวนนี้รวมกัน เพราะกรณีติดต่อกันเป็นเรื่องเดียวกัน ศาลฎีกาได้พร้อมกันประชุมปรึกษา เห็นว่าคดีเป็นปัญหากฎหมายในเบื้องต้นที่จะต้องวินิจฉัยเกี่ยวกับการบังคับใช้บทในพระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม ศาลนี้เห็นว่าพระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม พุทธศักราช 2488 เฉพาะที่บัญญัติย้อนหลังในการกระทำก่อนวันใช้พระราชบัญญัติเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติด้วยนั้น ขัดกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยมาตรา 14 และเป็นโมฆะตามมาตรา 61 ตั้งข้อความพิศดารที่ศาลได้บรรยายไว้ ในคำพิพากษาของศาลนี้ คดีอาชญากรรมสงครามที่ 1/2489 ในระหว่างคณะกรรมการตามพระราชบัญญัติอาชญากรรมสงครามโจทก์ พระสารสาสน์พลชั้นจ่าเลยแล้ว การกระทำที่โจทก์ฟ้องว่าจำเลยทั้งสองสำนวนได้กระทำผิดเกิดก่อนวันที่ 11 ตุลาคม พ.ศ. 2488 อันเป็นวันที่พระราชบัญญัติอาชญากรรมสงครามได้ออกใช้ทั้งสิ้น เมื่อบทบัญญัติที่โจทก์ฟ้องขอให้เอาผิดแก่จำเลย ศาลนี้ได้วินิจฉัยแล้วว่า เป็นโมฆะอันจะลงโทษจำเลยไม่ได้ ก็ไม่มีประโยชน์อันใด ที่ศาลจะฟังพยานหลักฐานโจทก์ในเรื่องต่อไปอีก จึงพิพากษายกฟ้องโจทก์เสีย ปล่อยจำเลยทั้งสามพ้นข้อหาไป

ลัดพลีธรรมประคัลภ์

เลขาวิชธรรมวิทักษ์

ธรรมบัณฑิต

ชัยประชา

ภาคผนวก ช.

(สำเนา)

คำพิพากษา

คดีอาชญากรรมสงคราม

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ที่ 3/2489

ศาลฎีกา

วันที่ 23 มีนาคม พุทธศักราช 2489

ความอาญา

ระหว่าง คณะกรรมการตามพระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม

โจทก์

(โดย หลวงบรรณกรโกวิท)

พลโท จรูญ รัตนกุล เสรีเริงฤทธิ์

จำเลย

เรื่อง หาว่ากระทำความผิดฐานเป็นอาชญากรรมสงคราม

โจทก์ฟ้องว่าเมื่อเดือนกันยายน 2482 ผู้คุมอำนาจการปกครองประเทศเยอรมันได้ทำสงครามรุกรานประเทศโปแลนด์และประเทศอื่นๆ ก่อให้เกิดสงครามในยุโรป ต่อมา ได้กลายเป็นสงครามโลกในวันที่ 8 ธันวาคม 2484 ญี่ปุ่นซึ่งเป็นฝ่ายเยอรมันได้เข้ารุกรานราชอาณาจักรไทย บรรดาทหารตำรวจและราษฎรไทยได้ร่วมมือกันต้านทานอย่างเข้มแข็ง แต่มีบุคคลบางคนที่นิยมลัทธิเผด็จการที่มักใหญ่ใฝ่สูงสั่งให้ระงับการต้านทาน แล้วต่อมาได้สมัครใจเข้าทำสงครามร่วมและทำสัญญาร่วมรบร่วมรุกรานกับญี่ปุ่น ในที่สุด ได้ประกาศสงครามกับบริเตนใหญ่ และสหรัฐอเมริกา จำเลยเป็นผู้หนึ่งที่ได้กระทำการโดยสมัครใจเข้าร่วมสงครามกับผู้รุกราน คือเมื่อวันที่ 24 ธันวาคม 2484 ถึง กรกฎาคม 2485 เวลากลางวันและกลางวัน จำเลยได้เป็นแม่ทัพนำกองทัพไทยเข้าทำสงครามรุกรานร่วมกับญี่ปุ่น โดยรุกเข้าภูมิภาคฉานอันเป็นดินแดนของจักรวรรดิบริติช เหตุเกิดที่ตำบลดูลิต อำเภอดูลิต จังหวัดพระนคร และที่จังหวัดลำปาง เชียงใหม่ แม่ฮ่องสอน เชียงราย และสหรัฐไทยเดิม ขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติอาชญากรรมสงครามพุทธศักราช 2488 มาตรา 3(1)

และ 9

จำเลยให้การปฏิเสธฟ้องโจทก์

ศาลฎีกาได้พร้อมกันประชุมปรึกษาแล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม พุทธศักราช 2488 ฉะเพาะที่บัญญัติย้อนหลังให้การกระทำก่อนใช้พระราชบัญญัติเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติด้วยนั้น ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 14 และเป็นโมฆะตามมาตรา 61 ดังข้อความพิศดารที่ศาลได้บรรยายไว้ในคำพิพากษาของศาลนี้ คดีอาชญากรรมสงครามแดงที่ 1/2489 ในระหว่างคณะกรรมการตามพระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม โจทก์-พระสารสาสน์พลชั้นธ์ จำเลยแล้ว การกระทำที่โจทก์ฟ้องจำเลยในคดีนี้เป็นกรกระทำก่อนวันที่ 11 ตุลาคม 2488 อันเป็นวันใช้พระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม พุทธศักราช 2488 ทั้งสิ้น จำเลยจะมีความผิดตามกฎหมายอื่นใดบ้างหรือไม่ ไม่สำคัญสำหรับคดีนี้ เพราะคดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม พุทธศักราช 2488 เมื่อบทบัญญัติอันโจทก์ฟ้องขอให้เอาผิดกับจำเลยเป็นโมฆะเสียแล้ว ก็ไม่มีทางที่จะลงโทษจำเลยได้ จึงพิพากษาให้ยกฟ้องของโจทก์เสีย ปล่อยจำเลยพ้นข้อหาไปโดยไม่ต้องฟังคำพะยานหลักฐานต่อไป

หลวงจ่าบุญเนติศาสตร์

พระยาธรรมบัณฑิตสิทธิศฤงคาร

พระนาถปรีชา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ฉ.

(สำเนา)

คำพิพากษา

คดีอาชญากรรมสงคราม

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ที่ 5/2489

ศาลฎีกา

วันที่ 23 มีนาคม พุทธศักราช 2489

ความอาญา

ระหว่าง คณะกรรมการตามพระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม

โจทก์

(โดย พันโท หลวงเจริญเนติศาสตร์)

พลตรี ประยูร ภมรมนตรี

จำเลย

เรื่อง หาว่ากระทำผิดฐานเป็นอาชญากรรมสงคราม

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม พ.ศ. 2488 มาตรา 3 และมาตรา 9 ซึ่งออกใช้เมื่อวันที่ 11 ตุลาคม พ.ศ. 2488 มีข้อหาเป็นใจความว่า จำเลยสมคบกับจอมพลป. พิบูลสงคราม กระทำการโดยสมัครใจเข้าร่วมสงครามกับประเทศญี่ปุ่นผู้ทำสงครามรุกกราน เมื่อระหว่างพ.ศ. 2484 ถึงพ.ศ. 2486 และจำเลยได้กระทำการโฆษณาชักชวนให้บุคคลเห็นดีเห็นชอบในการกระทำของผู้ทำสงครามรุกกราน เมื่อพ.ศ. 2484 ถึง 2487 ด้วย

จำเลยยื่นคำให้การปฏิเสธว่าไม่ได้กระทำผิด

เมื่อได้พิจารณาพระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม พ.ศ. 2488 มาตรา 3 แล้ว เห็นพร้อมกันว่า ข้อความที่บัญญัติว่า ผู้กระทำเป็นอาชญากรรมสงครามไม่ว่าการกระทำนั้นจะได้กระทำก่อนใช้พระราชบัญญัติอาชญากรรมสงครามหรือไม่นั้น ชัดกับความในมาตรา 14 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยที่บัญญัติว่า "ภายในบังคับแห่งบทกฎหมาย บุคคลย่อมมีเสรีภาพบริบูรณ์ในร่างกาย เคหสถาน ทรัพย์สิน การพูด การเขียน การโฆษณา การศึกษาอบรม การประชุมโดยเปิดเผย การตั้งสมาคม การอาชีพ" ซึ่งหมายความว่า บุคคลย่อมกระทำการใดๆ ได้ทุกอย่างภายในขอบเขตแห่งกฎหมายที่บัญญัติไว้ในเวลาที่กระทำนั้น หรือจะพูดอีกนัยหนึ่งก็คือ จะเอาผิดลงโทษแก่

บุคคลผู้ใดได้ก็ต่อเมื่อบุคคลผู้นั้นได้กระทำการอันกฎหมายซึ่งใช้อยู่ในเวลาที่กระทำนั้น บัญญัติว่าเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ เหตุนี้ความในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติ อาชญากรสงคราม พ.ศ. 2488 ที่บัญญัติเอาโทษในการกระทำของบุคคลที่แล้วมาแล้ว หรือย้อนหลังขึ้นไป จึงขัดกับบทรัฐธรรมนูญที่กล่าว

เพราะฉะนั้น พ้องโจทก์ที่กล่าวหาว่าจำเลยได้กระทำผิด และขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาชญากรสงคราม พ.ศ. 2488 นี้ เป็นฟ้องที่บรรยายถึงกรรมที่ จำเลยได้กระทำไว้ก่อนวันใช้พระราชบัญญัติอาชญากรสงคราม พ.ศ. 2488 แม้จะ พิจารณาได้ความจริง ศาลก็ยกพระราชบัญญัติอาชญากรสงคราม พ.ศ. 2488 มาปรับ บทลงโทษจำเลยไม่ได้ เพราะขัดต่อบทรัฐธรรมนูญมาตรา 14 และตามมาตรา 61 รัฐธรรมนูญนี้เองบัญญัติว่า "บทบัญญัติแห่งกฎหมายใดที่มีข้อความแย้งหรือขัดแก่รัฐ ธรรมนูญนี้ บทบัญญัตินั้นๆ เป็นโมฆะ" ส่วนเหตุผลพิศดารได้บรรยายไว้ในคำพิพากษา ของศาลนี้คดีที่ 1/2489 ระหว่างคณะกรรมการตามพระราชบัญญัติอาชญากรสงคราม โจทก์ พระสารสาสน์พลชั้นธำมรงค์จำเลยนั้นแล้ว

อาศัยเหตุนี้ จึงพิพากษายกฟ้อง ปล่อยจำเลยพ้นข้อหาไปโดยไม่ต้อง พิจารณาคำพะยานหลักฐาน

ธรรมบัณฑิต

ลัดพลีธรรมประคัลภ์

จำรูญเนติศาสตร์

นาถปรีชา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ญ.

(สำเนา)

คำพิพากษา

คดีอาชญากรรมสงคราม

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ที่ 6/2489

ศาลฎีกา

วันที่ 23 มีนาคม พุทธศักราช 2489

ความอาญา

ระหว่าง คณะกรรมการตามพระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม

โจทก์

(โดย พันโท หลวงเจริญเนติศาสตร์)

นายจำ จำรัสเนตร์

จำเลย

เรื่อง หาว่ากระทำความผิดฐานเป็นอาชญากรรมสงคราม

คดีนี้โจทก์ฟ้อง ขอให้ลงโทษจำเลย ตามพระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม พุทธศักราช 2488 มาตรา 3(1) และมาตรา 9 โดยกล่าวว่า ในระหว่างเดือน มกราคม กุมภาพันธ์ และมีนาคม พ.ศ. 2485 จำเลยได้สมัครใจกระทำการโฆษณา ชักชวนให้ผู้อื่นเห็นดีเห็นชอบในการกระทำของญี่ปุ่นและประเทศฝ่ายอักษะ ซึ่งเป็นผู้ กระทำสงครามรุกรานคือ ก) จำเลยได้พูดโฆษณาต่อหน้าราษฎรจังหวัดนครศรี ธรรมราช หลายคนเป็นใจความชักชวนว่า อังกฤษกับอเมริกาถกชี้ไทยกับญี่ปุ่นนานมา แล้ว เวลานี้ไทยกับญี่ปุ่นทำสัญญาความร่วมมือกัน ไทยต้องนับถือญี่ปุ่นเหมือน พี่น้องเพื่อช่วยกันปราบปรามอังกฤษอเมริกา ข) จำเลยพิมพ์บทประพันธ์เรื่อง "เดือน เพื่อนไทย" มีข้อความชักชวนให้ทหารบก ทหารเรือ ทหารอากาศ ตำรวจ ข้าราชการ พ่อค้าประชาชนพลเมืองร่วมมือร่วมใจกับญี่ปุ่นเพื่อทำการสงคราม ค) ใน "คำ แนะนำของครูจำ จำรัสเนตร์" ซึ่งปรากฏในหนังสือ "เดือนเพื่อนไทย" จำเลย ได้โฆษณาชักชวนให้ประชาชนชาวไทยร่วมมือกับญี่ปุ่นและรักนับถือญี่ปุ่น เพื่อทำสงครามกับประเทศอังกฤษและอเมริกา ทั้งนี้โดยจำเลยนิยมชมชอบกับการกระทำสงครามรุกรานของญี่ปุ่น

จำเลยให้การปฏิเสธข้อหา

ศาลฎีกาได้พร้อมกันประชุมปรึกษาแล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม พุทธศักราช 2488 มาตรา 3 เฉพาะที่บัญญัติย้อนหลังให้การกระทำก่อนวันใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้เป็นความผิดด้วยนั้น เป็นบทบัญญัติที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 14 และเป็นโมฆะตามมาตรา 61 ดังข้อความพิศดารได้วินิจฉัยไว้ในคำพิพากษาของศาลนี้ในคดีอาชญากรรมสงครามที่ 1/2489 ระหว่างคณะกรรมการตามพระราชบัญญัติอาชญากรรมสงครามโจทก์ พระสารสาสน์พลขันธ์จำเลยแล้ว การกระทำที่โจทก์ฟ้องจำเลยในคดีนี้ล้วนเป็นการกระทำก่อนวันที่ 11 ตุลาคม พ.ศ. 2488 อันเป็นวันใช้พระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม พ.ศ. 2488 ทั้งสิ้น และโจทก์ได้ขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัตินี้แต่อย่างเดียว เมื่อบทบัญญัติที่โจทก์ฟ้องนั้น เป็นโมฆะเสียแล้วก็ลงโทษจำเลยไม่ได้ จึงพร้อมกันพิพากษาให้ยกฟ้องโจทก์ ปล่อยจำเลยพ้นข้อหาไปโดยไม่ต้องพิจารณาคำพะยานหลักฐาน

นางปรีชา

ธรรมบัณฑิตสิทธิศฤงคาร

มุนีภัยวิมลสาร

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก.

(สำเนา)

คำพิพากษา

คดีอาชญากรรมสงคราม

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ที่ 7/2489

ศาลฎีกา

วันที่ 23 มีนาคม พุทธศักราช 2489

ความอาญา

ระหว่าง คณะกรรมการตามพระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม

โจทก์

(โดย พระสารการประสิทธิ์)

หลวงวิจิตรวาทการ (วิจิตร วิจิตรวาทการ)

จำเลย

เรื่อง หาว่ากระทำความผิดฐานเป็นอาชญากรรมสงคราม

คดีนี้โจทก์ฟ้องว่า เมื่อระหว่างวันที่ 8 ธันวาคม พ.ศ. 2484 จนถึงวันที่ 23 เมษายน พ.ศ. 2488 เวลากลางวันและกลางคืน จำเลยได้ประกอบอาชญากรรมสงคราม โดยลำพังตนเองบ้าง สมคบกับจอมพล. พิบูลสงคราม แลบุคคลอื่นบ้าง ต่างกรรมต่างวาระกัน โดยทำความตกลงเข้าร่วมเป็นพันธมิตรกับญี่ปุ่นทั้งการรุกและการป้องกัน แต่ละฝ่ายจะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน แลได้สมคบกันจัดทำเป็นประกาศพระบรมราชโองการประกาศสงครามแก่ประเทศบริเตนใหญ่ สหรัฐอเมริกา จำเลยได้โฆษณาสุนทรพจน์ทางวิทยุกระจายเสียง และให้บุคคลอื่นโฆษณาสุนทรพจน์ทางเอกสารหนังสือพิมพ์กล่าวคำให้เป็นคุณแก่ญี่ปุ่น และจำเลยโดยตนเองและใช้ให้บุคคลอื่นกระทำการโฆษณาคำปราศรัยชักชวน ให้บุคคลเห็นดีเห็นชอบในการกระทำของญี่ปุ่นผู้ทำสงครามรุกราน ณะสถานและตามวันเวลาที่กล่าวในฟ้องหลายครั้งหลายหน โจทก์จึงขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม พุทธศักราช 2488 มาตรา 3(1) มาตรา 9 ประกอบด้วยกฎหมายลักษณะอาญามาตรา 63 , 64 และมาตรา 71

ศาลได้รับฟ้องของโจทก์ไว้ และส่งสำเนาฟ้องให้จำเลย และคู่ความ กำหนดวันนัดพิจารณา

ก่อนที่จะได้เริ่มถามคำให้การจำเลยและสืบพยาน ศาลฎีกาได้พิจารณา
ข้อกล่าวหาในฟ้องของโจทก์ประกอบด้วยตัวบทกฎหมายในเรื่องตลอดแล้วเห็นว่า คดี
นี้มีประเด็นเป็นข้อกฎหมายในเบื้องต้นแรก ซึ่งควรจะได้รับคำวินิจฉัยเสียก่อน

ศาลฎีกาได้พร้อมกันประชุมปรึกษาเห็นว่า พระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม
พ.ศ. 2488 ฉะเพาะที่บัญญัติย้อนหลังให้การกระทำก่อนวันใช้พระราชบัญญัติเป็นความ
ผิดตามพระราชบัญญัติด้วยนั้น ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 14
และเป็นโมฆะตามมาตรา 61 ดังข้อความพิศดารที่ศาลได้บรรยายไว้ในคำพิพากษา
ของศาลนี้ คดีอาชญากรรมสงครามที่ 1/2489 ในระหว่างคณะกรรมการตามพระราช
บัญญัติอาชญากรรมสงครามโจทก์ พระสารสาสน์พลชั้นจ่าเลยนั้นแล้ว การกระทำที่
โจทก์ฟ้องจำเลยในคดีนี้เป็นการกระทำก่อนวันที่ 11 ตุลาคม พ.ศ. 2488 อันเป็นวัน
ใช้พระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม พ.ศ. 2488 ทั้งสิ้น จำเลยจะมีความผิดตามกฎหมาย
หมายอื่นใดหรือไม่ ไม่สำคัญสำหรับคดีนี้ เพราะโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษตามพระราช
บัญญัติอาชญากรรมสงครามพ.ศ. 2488 เมื่อบทบัญญัติอันโจทก์ฟ้องขอให้เอาผิดกับจำเลย
นั้นเป็นโมฆะเสียแล้ว ก็ไม่มีทางจะลงโทษจำเลยได้ จึงพร้อมกันพิพากษาให้ยกฟ้อง
โจทก์เสีย ปล่อยจำเลยพ้นข้อหาไป

จำรูญเนติศาสตร์

ธรรมบัณฑิตสิทธิศาสตร์

นาถปรีชา

ศูนย์วิทยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ฎ.

(สำเนา)

ร่างพระราชบัญญัติยกเลิกพระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม

พุทธศักราช 2488

พ.ศ. 2510

.....
.....
.....

.....
.....

โดยที่พระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม ได้บัญญัติให้ความผิดคดีอาญาย้อน
หลังไปได้มานานมาก เป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญและบัญญัติเพื่อเจตนาฟ้องคดีอาญาแก่
อดีตนายกรัฐมนตรีและผู้บัญชาการทหารสูงสุดกับพวก จึงไม่เป็นธรรมแก่สังคม ทั้งทำ
ให้ทหารหัวนวิตกในการปฏิบัติหน้าที่ป้องกันประเทศชาติ จึงสมควรยกเลิกพระราช
บัญญัติอาชญากรรมสงครามเสีย

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติยกเลิกพระราชบัญญัติ
อาชญากรรมสงคราม พุทธศักราช 2488 พ.ศ. ... "

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราช
กิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม พุทธศักราช 2488

.....
.....

ภาคผนวก ฐ.

พระราชบัญญัติ

ยกเลิกพระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม

พุทธศักราช 2488 พ.ศ. 2510

ในพระปรมาภิไธย

พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล

สังวาลย์

ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

ให้ไว้ ณ วันที่ 29 มิถุนายน พ.ศ. 2510

เป็นปีที่ 22 ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เป็นการสมควรยกเลิกพระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม พุทธศักราช 2488

พระมหากษัตริย์โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาร่างรัฐธรรมนูญในฐานะรัฐสภาจึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติยกเลิกพระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม พุทธศักราช 2488 พ.ศ. 2510 "

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติอาชญากรรมสงคราม พุทธศักราช 2488

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพลถนอม กิตติขจร

นายกรัฐมนตรี

ประวัติผู้เขียน

นางสาว อังคณา เกียรติศักดิ์นุกูล เกิดวันที่ 2 เมษายน พ.ศ. 2507
ที่ กรุงเทพมหานคร จบการศึกษาปริญญาตรีจากคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหา
วิทยาลัย เมื่อปี พ.ศ. 2527 เข้าศึกษาต่อบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ในปีถัดมา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย